Overzicht van stemmingen in de Tweede Kamer

afdeling **Directie Inhoud**

aan De leden van de vaste Commissie voor Financiën

datum 12 november 2026

Betreffende wetsvoorstel:

37.022
Wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Belastingplan 2027)

Eindstemming wetsvoorstel
Het wetsvoorstel is op 12 november 2026 aangenomen door de Tweede Kamer.
Voor: PRO, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, DENK, ChristenUnie.
Tegen: SP, VVD, SGP, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Aangenomen amendementen

Diverse artikelen
7 → 27 → **42** (Grinwis en Van Brenk) over wijzigingen van de eerste twee tarieven IB, de ouderenkorting en de arbeidskorting

Dit amendement regelt dat de tarieven in de eerste en de tweede schijf van de inkomstenbelasting worden verlaagd met 0,14%. Eveneens wordt de voorgenomen verlaging van de ouderenkorting met € 100 teruggedraaid. De dekking wordt gevonden in het gedeeltelijk terugdraaien van de verhoging van de arbeidskorting. Deze verhoging wordt nu € 17 euro in plaats van de voorgenomen € 133.
Dit kabinet heeft besloten de voorgenomen verhoging van het eigen risico met € 60 niet door te voeren in 2027, met als logisch gevolg dat de zorgpremies stijgen. Normaliter zou deze maatregel in het inkomstenkader worden gecompenseerd met een verlaging van de eerste twee belastingtarieven van de loon- en inkomstenbelasting. Het afzien van een verhoging van het eigen risico met € 60 komt overeen met een daling van de tarieven in de eerste en tweede schijf met 0,14%-punt, ofwel € 713 miljoen. Dit kabinet verzuimt deze compensatie echter door te voeren. Dat is volgens de Nota naar aanleiding van het Verslag bij het Belastingplan 2027 voor het eerst in minimaal de afgelopen tien jaar dat deze compensatie in het inkomstenkader niet plaatsvindt. En mogelijks zelfs voor het eerst. Indieners herstellen via dit amendement deze omissie. Eveneens draaien indieners de door het kabinet voorgenomen verlaging van de ouderenkorting met € 100 terug. De doelgroep waarvoor deze korting is bestemd is zeer gevoelig voor koopkrachtveranderingen, aangezien ze hun inkomen niet kunnen beïnvloeden zoals werkenden. De gemiddelde pensioenstijging mag er, na jaren van achterblijvende koopkrachtontwikkeling voor ouderen, voor 2027 relatief goed uitzien, nog steeds zijn er veel gepensioneerden die niet of veel minder hiervan zullen profiteren. Indieners zien derhalve geen reden de ouderenkorting te verlagen.

Ter dekking wordt de verhoging van de arbeidskorting grotendeels teruggedraaid. Verhoging van de arbeidskorting vergroot de kloof tussen arbeidsongeschikten en werkenden, éénverdieners en tweeverdieners en tussen jong en oud. Bovendien is de arbeidskorting sinds de introductie in 2001 de afgelopen decennia al enorm verhoogd van € 920 toen tot maximaal € 5.685 in 2026, een stijging van 518%, terwijl de inflatie in die

periode ongeveer 80% was. Daarmee is de arbeidskorting veel sterker gestegen dan welke andere heffingskorting dan ook, waarmee de geschetste kloven in de inkomstenbelasting zijn vergroot. Daarnaast vergroot een steeds hogere inkomensafhankelijke arbeidskorting de prikkel om minder te gaan werken voor mensen met een hoger uurloon. Samengevat stellen indieners voor om de eerste twee tarieven in de inkomstenbelasting te verlagen, de ouderenkorting op peil te houden en de arbeidskorting minder te verhogen, waarmee een rechtvaardiger grondslag voor het verbeteren van de koopkracht wordt gevonden. Via deze aanpassingen passen indieners de technische invulling van het koopkrachtpakket aan.

Budgettaire tabel (+ is saldo verbeterend, prijzen 2026, in miljoenen euro's)

	2027	**2028**	**2029**	**2030**	**2031**	**Struc**
Verlagen tarief eerste en tweede schijf met 0,14%-punt	-713	-713	-713	-713	-713	-713
Terugdraaien verlaging ouderenkorting	-195	-195	-195	-195	-195	-195
Arbeidskorting verhogen met 17 euro in plaats van 133 euro	912	912	912	912	912	912
Totaal	4	4	4	4	4	4

Aangenomen. Voor: PRO, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, DENK, VVD, SGP, ChristenUnie, BBB en PVV.

Diverse artikelen
8 → 34 → **78** (Grinwis en Van Brenk) over het verlagen van de belasting op arbeid

Dit amendement regelt dat de belasting per 2028 in de eerste en tweede schijf van de loon- en inkomstenbelasting omlaag gaat en op vermogen omhooggaat door het tarief in die eerste en tweede schijf te verlagen met 0,03%-punt en door ter dekking de waarderingsregels in de schenk- en erfbelasting te moderniseren en de rekenrente op papieren schenkingen te actualiseren door deze aan te passen van 6% naar 3%, conform de aangenomen motie van de leden Grinwis, Vermeer, Flach en Van Brenk (Kamerstuk 37 020 IX, nr. 33).

In dit amendement wordt voorgesteld om met ingang van 1 januari 2028 de gemoderniseerde waarderingsvoorschriften voor vruchtgebruiken, beperkte rechten en rechten op en verplichtingen tot periodieke uitkeringen op te nemen in de SW 1956. Daartoe bevat dit amendement in feite drie voorstellen:

1. Het percentage waarmee wordt gerekend in de waarderingsregels te verlagen naar (vooralsnog) 3,0% met ingang van 1 januari 2028. Anders gezegd, een aanpassing van de rekenrente van 6% naar vooralsnog 3%;
2. Genoemd percentage wordt jaarlijks geactualiseerd op basis van een in de SW 1956 opgenomen formule;
3. Voor de levensverwachting wordt in de waarderingsregels uitgegaan van een geslachtsneutrale cohortlevensverwachting gebaseerd op de meest recente prognoses van het Koninklijk Actuarieel Genootschap. Dit betekent elke twee jaar actualisatie.

Met de invoering van deze voorstellen wordt bereikt dat de forfaitaire waarderingsregels in de schenk- en erfbelasting blijvend worden geactualiseerd. De beoogde inwerkingtredingsdatum van dit amendement is 1 januari 2028. Voor dit amendement wordt voor de rekenrente van 3% nog mede uitgegaan van de raming van de lange rente zoals gepubliceerd door het Centraal Planbureau in het Centraal Economisch Plan 2026 en de prognosetafels van het AG uit 2024. Vóór inwerkingtreding per 1 januari 2028 worden de kapitalisatiefactoren geactualiseerd op basis van de prognosetafels van het AG 2026 en wordt het rentepercentage bepaald met de voorgestelde formule in de SW 1956. De

voorgestelde aanpassingen in de SW 1956 vinden voor het eerst toepassing met betrekking tot belastbare feiten zoals erfrechtelijke verkrijgingen en schenkingen die op of na 1 januari 2028 plaatsvinden. Dat betekent dat bijvoorbeeld een vóór 1 januari 2028 ontstane onderbedelingsvordering wordt afgehandeld volgens de op 31 december 2027 geldende regelgeving waar nog een rekenrente van 6% gold.

Budgettaire tabel (+ is saldo verbeterend, prijzen 2026, in miljoenen euro's)

	2027	2028	2029	2030	Structureel
Verlagen tarief eerste en tweede schijf met 0,03%-punt	0	-150	-150	-150	-150
Modernisering rekenrente en levensverwachtingen in schenk- en erfbelasting	0	153	153	153	153
Totaal	**0**	**3**	**3**	**3**	**3**

Het moderniseren van de rekenrente en levensverwachtingen in de schenk- en erfbelasting leidt tot een structurele budgettaire opbrengst op transactiebasis van € 209 miljoen. Het overgrote deel van deze opbrengst wordt gerealiseerd doordat de lagere rekenrente de fiscale voordelen van estate planning inperkt. Bij rentedragende onderbedelingsvorderingen kan na modernisering minder rente worden bijgeschreven op de vorderingen van kinderen op de langstlevende partner waardoor diens nalatenschap hoger uitvalt. De opbrengsten treden pas op bij het overlijden van de langstlevende. Om die reden kent de budgettaire opbrengst een langdurige ingroei. De opbrengst in 2027 is het gevolg van papieren schenkingen die naar voren worden gehaald in anticipatie op de lagere rekenrente. Voor het lastenkader is de vlakke reeks met dezelfde netto contante waarde als de transactiereeks relevant. De lastenrelevante opbrengst bedraagt € 153 miljoen vanaf 2028.

Onderdeelsgewijze toelichting

Onderdelen I tot en met III
Artikel I, onderdelen A en B, en artikel X, onderdelen C en D (artikelen 2.10 en 2.10a van de Wet inkomstenbelasting 2001 en artikelen 20a en 20b van de Wet op de loonbelasting 1964)
Met de in de onderdelen I tot en met III opgenomen aanpassingen van de tarieftabellen voor de loon- en inkomstenbelasting die zijn opgenomen in artikel I, onderdelen A en B, en artikel X, onderdelen C en D, van het wetsvoorstel wordt het tarief in de eerste schijf van de loon- en de inkomstenbelasting verlaagd.

Onderdeel IV
Artikel XXA, onderdelen A tot en met D (artikelen 7, 9, 10 en 15 van de Successiewet 1956)
De artikelen 7, derde lid, 9, tweede lid, 10, derde lid en 15, eerste lid, SW 1956 verwijzen naar het percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956. Voorgesteld wordt laatstgenoemd lid aan te passen door een jaarlijkse actualisering van het in aanmerking te nemen percentage (zie onderdeel E, onder 1, en de toelichting daarop). In samenhang daarmee dienen ook de verwijzingen in de artikelen 7, derde lid, 9, tweede lid, 10, derde lid, en 15, eerste lid, SW 1956 te worden gewijzigd. Die wijzigingen zijn opgenomen in de onderdelen A tot en met D. Vanwege de voorgestelde jaarlijkse actualisering van het rentepercentage wordt in de betreffende bepalingen uit de SW 1956 een tijdsaanduiding opgenomen. Dit wordt hieronder per onderdeel nader toegelicht.

Op grond van artikel 7, derde lid, SW 1956 worden opgeofferde bedragen die in mindering worden gebracht op een fictieve erfrechtelijke verkrijging als bedoeld in de artikelen 8, 10, 11 en 13 SW 1956 vermeerderd met een enkelvoudige rente naar het in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 bedoelde percentage van de dag van betaling van die bedragen tot en met de dag van het overlijden van de erflater. Dat geldt eveneens voor de overdrachtsbelasting en de schenkbelasting die in mindering strekt van de belasting die

verschuldigd is ten gevolge van de genoemde artikelen. De voorgestelde aanpassing van artikel 7, derde lid, SW 1956 regelt dat voor die enkelvoudige rente moet worden aangesloten bij het in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 opgenomen percentage dat gold ten tijde van het verschuldigd worden van die bedragen. Voor de verschuldigde overdrachtsbelasting en schenkbelasting wordt daarbij uitgegaan van het tijdstip waarop het belastbaar feit zich heeft voorgedaan.
In artikel 9, tweede lid, SW 1956 is bepaald dat sprake is van een fictieve erfrechtelijke verkrijging als een geldvordering, die is ontstaan als gevolg van een verkrijging krachtens erfrecht, opeisbaar wordt of wordt afgelost en een rentebestanddeel bevat dat hoger is dan indien de vordering een samengestelde rente had gedragen naar het percentage bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956. Als verkrijging wordt dan in aanmerking genomen het bovenmatige rentebestanddeel, zijnde het verschil tussen de opgebouwde rente en de rente die zou zijn opgebouwd met toepassing van genoemd percentage. Na inwerkingtreding van het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 zou zonder nadere regeling voor het bepalen of sprake is van een bovenmatig rentebestanddeel als uitgangspunt genomen moeten worden het rentepercentage dat geldt op het moment van het opeisbaar worden van de vordering. In geval van onderbedelingsvorderingen is dat vaak het moment van overlijden van de langstlevende.
Voorgesteld wordt om in artikel 9, tweede lid, SW 1956 voor het percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 aan te sluiten bij het moment van overlijden naar aanleiding waarvan de vordering is ontstaan. Als op dat moment het rentepercentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, 3% bedroeg, moet voor de toepassing van artikel 9, tweede lid, SW 1956 worden beoordeeld of de geldvordering een rentebestanddeel bevat dat hoger is dan het geval zou zijn geweest als de vordering een samengestelde rente van 3% had gedragen. Als in een tijdige renteafspraak wordt aangesloten bij het ten tijde van het eerste overlijden geldende rentepercentage, leidt dat bij het overlijden van de langstlevende dus niet tot een fictieve verkrijging. Een voorbeeld ter illustratie:

Voorbeeld 1.
A overlijdt in 2026 met achterlating van twee kinderen en echtgenoot B. De wettelijke verdeling is van toepassing. De nalatenschap van A bedraagt € 300.000, waarvan B en de kinderen ieder voor een gelijk deel erfgenaam zijn (€ 100.000). De twee kinderen krijgen hun erfdeel in de vorm van een vordering op B, die in beginsel pas opeisbaar is bij diens overlijden. B en de kinderen komen een samengestelde rente van 6% overeen (het bij het overlijden van A geldende percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956) die in beginsel ook pas opeisbaar is bij het overlijden van B. Indien het rentepercentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 bij het overlijden van B 3% zou zijn, heeft dat geen gevolgen voor de kinderen, omdat in het voorgestelde artikel 9, tweede lid, SW 1956, voor het percentage wordt aangesloten bij het percentage dat gold op het moment van overlijden naar aanleiding waarvan de vordering is ontstaan, dus ten tijde van het overlijden van A (in 2026).
Artikel 10 SW 1956 is een fictiebepaling om uitholling van de toekomstige nalatenschap door omzetting van de volle eigendom van een vermogensbestanddeel in een vruchtgebruik als bedoeld in artikel 18, eerste lid, SW 1956[1] dat bij het overlijden van de erflater van rechtswege eindigt tegen te gaan. Het gaat dan bijvoorbeeld om ouders die hun woning verkopen aan een kind en zich een recht van gebruik en bewoning voorbehouden. Dit artikel is ingevolge het derde lid kort gezegd niet van toepassing als de erflater tijdens diens leven jaarlijks een vergoeding betaalt die ten minste gelijk is aan het percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956, van de waarde van de goederen in onbezwaarde staat. De voorgestelde aanpassing van artikel 10, derde lid, SW 1956 regelt dat voor de toets of de erflater het genot van een vruchtgebruik had in de zin van dat artikel wordt aangesloten bij het percentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 dat gold ten tijde van de rechtshandeling als bedoeld in artikel 10, eerste lid, SW 1956. Bij een samenstel van rechtshandelingen wordt aangesloten bij het percentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 dat gold ten tijde van de eerste rechtshandeling van het samenstel.

Artikel 15 SW 1956 is een fictiebepaling op basis waarvan een fictieve schenking van een vruchtgebruik (van dag tot dag) wordt aangenomen voor het rentevoordeel van een

renteloze of laagrentende direct opeisbare geldlening tussen natuurlijk personen. Deze fictieve schenking bestaat uit het verschil tussen het percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 en de bedongen rente (al dan niet van nihil). De voorgestelde aanpassing van artikel 15, eerste lid, SW 1956 regelt dat voor dit percentage moet worden aangesloten bij het percentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, dat gold op het moment van verstrekking van de direct opeisbare geldlening. Als de geldlening op een later moment direct opeisbaar wordt, dan wordt aangesloten bij het percentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, dat gold ten tijde van het direct opeisbaar worden.

Artikel XXA, onderdeel E (artikel 21 van de Successiewet 1956)
Op grond van de SW 1956 wordt schenk- en erfbelasting geheven bij de verkrijger over de waarde van de verkrijging op het moment van schenken dan wel overlijden. Voor bijvoorbeeld periodieke uitkeringen wordt daarbij uitgegaan van de gekapitaliseerde waarde op het moment van de verkrijging. Deze waarde wordt bepaald op basis van forfaitaire waarderingsregels die zijn berekend aan de hand van een rekenrente en levensverwachtingen.[2] Deze waarderingsvoorschriften zijn gebaseerd op de in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 opgenomen delegatiebepaling en opgenomen in de artikelen 5 tot en met 10 van het Uitvoeringsbesluit Successiewet 1956 (UBSW 1956). Daarin is de rekenrente in de schenk- en erfbelasting vastgesteld op 6% en de levensverwachtingen dateren uit 1979.[3]
Voorgesteld wordt om met ingang van 1 januari 2028 de waarderingsvoorschriften voor vruchtgebruiken, beperkte rechten en rechten op en verplichtingen tot periodieke uitkeringen op te nemen in de SW 1956.

Voorgesteld wordt die voorschriften op te nemen in artikel 21, veertiende tot en met drieëntwintigste lid, SW 1956 onder vernummering van het huidige vijftiende en zestiende lid tot vierentwintigste en vijfentwintigste lid van dit artikel.

Artikel 21, negende lid, SW 1956, bevat de bepaling van de waarde van een recht van erfpacht op een onroerende zaak die als woning in gebruik is. De erfpachter betaalt normaal gesproken een jaarlijkse vergoeding (de canon) aan de erfverpachter. Op grond van artikel 21, negende lid, SW 1956 wordt de jaarlijkse vergoeding gekapitaliseerd en in mindering gebracht op de geldende WOZ-waarde. De jaarlijkse vergoeding wordt nu vermenigvuldigd met een factor zeventien. Voorgesteld wordt in artikel 21, negende lid, SW 1956 deze kapitalisatie in formulevorm op te nemen: het jaarlijkse bedrag wordt vermenigvuldigd met de som van 1 en het percentage, genoemd in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, gedeeld door dat percentage.

Het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 bevat het toe te passen percentage bij de bepaling van de waarde van een vruchtgebruik of van een beperkt recht (alsmede rechten op en verplichtingen tot periodieke uitkeringen). Genoemd voorgesteld veertiende lid is te beschouwen als de opvolger van het huidige artikel 21, veertiende lid, SW 1956, in samenhang met artikel 10 UBSW 1956. Uitgangspunt is de waarde in onbezwaarde staat van hetgeen aan het vruchtgebruik of het beperkte recht is onderworpen. Die waarde wordt vermenigvuldigd met het percentage, genoemd in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 wat resulteert in jaarlijkse voordelen die geacht worden te zijn genoten uit het vruchtgebruik of beperkte recht. Deze jaarlijkse voordelen moeten vervolgens worden gekapitaliseerd aan de hand van het voorgestelde artikel 21, vijftiende tot en met het twintigste lid, SW 1956. Het percentage in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 wordt op de voet van het voorgestelde artikel 35a, veertiende lid, SW 1956 jaarlijks geactualiseerd.[4] Het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 betreft de waardering van een periodieke uitkering in geld waarvan de looptijd afhankelijk is van het leven van één persoon. Deze waarderingsregel vervangt hiermee de waarderingsregel die nu is opgenomen in artikel 5 UBSW 1956. De waarderingsregel in het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 verschilt in een aantal opzichten van de waarderingsregel in artikel 5 UBSW 1956. Ten eerste kent de voorgestelde waarderingsregel meer differentiatie naar leeftijd. Nu kent artikel 5 UBSW 1956 uitsluitend voor personen van 50 jaar en ouder een kapitalisatiefactor per vijf jaar, maar voor de genieter van een periodieke uitkering die jonger dan 50 jaar is, is de huidige

kapitalisatiefactor nu nog per tien jaar bepaald. In het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 wordt bij alle leeftijden een kapitalisatiefactor per vijf jaar gehanteerd, dit met uitzondering van de leeftijdsgroepen jonger dan 20 jaar en 95 jaar of ouder.
In het voorgestelde artikel 21, zestiende lid, SW 1956 wordt de waardering opgenomen voor periodieke uitkeringen die na een bepaalde tijd vervallen en afhankelijk zijn van het leven van één persoon. Deze waarderingsregels vervangen een deel van de waarderingsregels in het huidige artikel 6 UBSW 1956. Het slot van genoemd voorgesteld zestiende lid regelt dat de waarde van een periodieke uitkering in geld die na een bepaalde tijd vervalt en afhankelijk is van het leven van één persoon niet hoger kan zijn dan de waarde van een levenslange periodieke uitkering, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956. In het huidige artikel 6 UBSW 1956 wordt dit maximum gesteld op het zeventienvoud van het jaarlijkse bedrag, vermoedelijk omdat eenzelfde berekening is gemaakt met de huidige rekenrente van 6%.
Het voorgestelde artikel 21, zeventiende en achttiende lid, SW 1956, bevat de tekst van het huidige artikel 7 UBSW 1956 waarbij geen inhoudelijke wijziging is beoogd en slechts enkele redactionele wijzigingen hebben plaatsgevonden. Met die leden worden de toepasselijke kapitalisatiefactoren bepaald voor de situatie dat een periodieke uitkering niet van het leven van slechts één persoon afhankelijk is, maar van het leven van twee of meer personen. De werking van het voorgestelde artikel 21, zeventiende lid, SW 1956 kan worden verduidelijkt met het volgende voorbeeld.

Voorbeeld 2.
A (65 jaar) en B (50 jaar) erven een periodieke uitkering in geld die eindigt bij het overlijden van de langstlevende van hen. Op grond van het voorgestelde artikel 21, zeventiende lid, SW 1956 wordt de kapitalisatiefactor in dit geval bepaald aan de hand van de tabel in het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 waarbij wordt uitgegaan van een leeftijd van 45 jaar, zijnde 5 jaar jonger dan de jongste persoon. Dat resulteert op grond van die tabel in een kapitalisatiefactor van 23. Als de periodieke uitkering die A en B erven zou eindigen wanneer de eerste van hen overlijdt, moet volgens het voorgestelde artikel 21, achttiende lid, SW 1956 worden uitgegaan van een leeftijd van 70 jaar, zijnde 5 jaar ouder dan de oudste persoon. De kapitalisatiefactor is dan 12.
Met het voorgestelde artikel 21, negentiende lid, SW 1956 worden de in het huidige artikel 6 UBSW 1956 opgenomen waarderingsregels voor periodieke uitkeringen in geld die na bepaalde tijd vervallen en niet afhankelijk zijn van het leven van één persoon in de SW 1956 opgenomen. De waarde van een periodieke uitkering in geld die na een bepaalde tijd vervalt en niet afhankelijk is van het leven, wordt gesteld op het jaarlijkse bedrag, vermenigvuldigd met het aantal jaren dat de uitkering moet plaatsvinden en met de in de tabel opgenomen kapitalisatiefactoren. Deze waarde kan echter op grond van het slot van het voorgestelde artikel 21, negentiende lid, SW 1956 niet hoger zijn dan het jaarlijkse bedrag vermenigvuldigd met de som van 1 en het percentage, genoemd in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, gedeeld door dat percentage. Dit is in de wettekst in formulevorm opgenomen. Met deze voorgestelde formule blijft dit waarderingsvoorschrift actueel bij toekomstige wijzigingen van het percentage in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956. In het huidige artikel 6 UBSW 1956 wordt dit maximum gesteld op het zeventienvoud van het jaarlijkse bedrag, vermoedelijk omdat eenzelfde berekening is gemaakt met de huidige rekenrente van 6%. Een voorbeeld kan dit maximum verduidelijken.
Het voorgestelde artikel 21, twintigste lid, SW 1956 bevat de waarderingsregel voor periodieke uitkeringen voor onbepaalde tijd die niet van het leven afhankelijk zijn (nu opgenomen in artikel 6, derde lid, UBSW 1956). Met dit voorstel wordt de waarde van een dergelijke uitkering gesteld op het jaarlijkse bedrag vermenigvuldigd met de som van 1 en het percentage, genoemd in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, gedeeld door dat percentage. Met de voorgestelde formule blijft dit waarderingsvoorschrift actueel bij wijzigingen van het percentage in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956. In het huidige artikel 6 UBSW 1956 is deze factor zeventien.

Het voorgestelde artikel 21, eenentwintigste lid, SW 1956 ziet op de gelijkstelling van een periodieke uitkering in geld van een onzeker jaarlijks bedrag met een periodieke uitkering tot het geschatte gemiddelde jaarlijkse bedrag. De voorgestelde bepaling is in het huidige artikel 8, eerste lid, UBSW 1956 opgenomen. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

In het voorgestelde tweeëntwintigste lid wordt de tekst van het huidige artikel 8, tweede lid, UBSW 1956 opgenomen. In laatstgenoemd artikel is bepaald dat een periodieke uitkering in andere goederen dan geld wordt gelijkgesteld met een periodieke uitkering tot het geschatte gemiddelde jaarlijkse bedrag. Met de redactionele wijzigingen is geen inhoudelijke wijziging beoogd.
In het voorgestelde artikel 21, drieëntwintigste lid, SW 1956, wordt de tekst van het huidige artikel 9 UBSW opgenomen. Genoemd drieëntwintigste lid bewerkstelligt dat voor de waarde van een periodieke uitkering die niet valt onder het vijftiende tot en met tweeëntwintigste lid wordt aangesloten bij het bedrag waarvoor een dergelijke uitkering kan worden aangekocht bij een verzekeraar. Met de redactionele wijzigingen is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel XXA, onderdeel F (artikel 35a van de Successiewet 1956)
Voorgesteld wordt om een actualisatiemechanisme voor de forfaits gebaseerd op de rekenrente en levensverwachting in de SW 1956 in te voeren. Artikel 35a, eerste en tweede lid, SW 1956 bevat reeds regels voor de inflatiecorrectie van de schijflengten en vrijstellingen voor de erf- en schenkbelasting. Het voorgestelde artikel 35a, derde tot en met vijftiende lid, SW 1956 voorziet in een bijstellingsmechanisme dat de waarderingsregels van artikel 21, veertiende tot en met zestiende en negentiende lid automatisch aanpast aan ontwikkelingen in de rente en levensverwachting. Dit bijstellingsmechanisme houdt in dat de kapitalisatiefactoren en het percentage van de rekenrente elk jaar worden berekend op basis van in een aantal van die leden opgenomen formules.
Voor de uitkomst van de bijstelling van de waarderingsregels is de actualisatie van het percentage van de rekenrente het meest bepalend. Daarom wordt hierop als eerste ingegaan. Het voorgestelde artikel 35a, derde lid, SW 1956 voorziet in actualisatie van het percentage dat wordt opgenomen in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956. Voorgesteld wordt bedoeld percentage te stellen op de door zestig te delen som van de maandelijkse rentepercentages uit de nominale rentetermijnstructuur voor pensioenfondsen die horen bij een looptijd van negen jaar, zoals gepubliceerd door De Nederlandsche Bank (DNB), uit een periode van zestig maanden, beginnend op 31 oktober van het kalenderjaar zes jaren dat vooraf gaat aan het lopende kalenderjaar en eindigt op 30 september van jaar dat voorafgaat aan het lopende kalenderjaar. De peildatum voor de rentepercentages van DNB is altijd de laatste dag van de maand. Er is voor een peildatum van 30 september voorafgaand aan het lopende jaar gekozen, omdat zo genoeg tijd resteert voor de Belastingdienst en dienstverleners zoals softwareontwikkelaars, (fiscaal) adviseurs en de notariële praktijk om het nieuwe percentage van de rekenrente te verwerken in hun systemen en communicatie. Daarbij voorziet het voorgestelde artikel 35a, vierde lid, SW 1956 erin dat de rekenrente naar boven wordt afgerond op halve procentpunten. Het naar boven afronden is in het voordeel van de meeste belastingplichtigen. In lijn met jurisprudentie[5] voorziet het voorgestelde vierde lid verder in een ondergrens van 0% voor de rekenrente.
Een deel van de forfaits wordt niet alleen berekend op basis van de rekenrente, maar ook op basis van cumulatieve overlevingskansen die tot uiting komen in kapitalisatiefactoren. Deze cumulatieve overlevingskansen worden om het jaar bijgesteld op basis van de meest recente prognosetafel van het Koninklijk Actuarieel Genootschap (AG). Deze prognosetafels van het AG verschijnen tweejaarlijks in september van de even jaartallen. De kapitalisatiefactor in de voorgestelde waarderingsregels wordt gebaseerd op de levensverwachting die wordt ontleend aan de prognosetafels van het AG en de voorgestelde rekenrente.
Ingevolge het voorgestelde artikel 35a, vijfde, achtste en twaalfde, SW 1956 vindt de jaarlijkse actualisatie van de rekenrente en kapitalisatiefactoren plaats bij ministeriële regeling op basis van het bijstellingsmechanisme in het voorgestelde artikel 35a, derde tot en met vijftiende lid, SW 1956.

Het voorgestelde artikel 35a, vijfde tot en met zevende lid, SW 1956 voorziet in bijstelling van de kapitalisatiefactoren voor de waardering van de periodieke uitkering in artikel 21, vijftiende lid, SW 1956. Het voorgestelde artikel 35a, vijfde lid, SW 1956 bepaalt op welke wijze de bijstelling van de waarderingsregel voor een periodieke uitkering in geld van het leven van één persoon afhankelijk plaatsvindt. Deze waarde wordt gesteld op het jaarlijkse

bedrag, vermenigvuldigd met de in de tabel in artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 vermelde kapitalisatiefactor. De kapitalisatiefactoren worden jaarlijks vervangen door andere kapitalisatiefactoren die worden berekend op grond van het voorgestelde artikel 35a, zesde en zevende lid, SW 1956. In het zesde lid wordt voor elke beschikbare leeftijd uit de prognosetafels van het AG de som berekend van de producten van de contantewaardefactoren met de cumulatieve overlevingskansen. De afhankelijkheid van het leven is dus in het zesde lid verwerkt door de toekomstige uitkeringen niet als zeker te veronderstellen, maar door per uitkering de verwachte waarde te berekenen. Voor elke leeftijd wordt een jaarlijkse uitkering tot en met het honderdtwintigste levensjaar verondersteld.[6] De verwachte waarden worden contant gemaakt met contantewaardefactoren, waarbij in elke contantewaardefactor gerekend wordt met dezelfde rekenrente, dat wil zeggen het percentage van artikel 21, veertiende lid, SW 1956 dat jaarlijks wordt bijgesteld op grond van het voorgestelde artikel 35a, derde lid, SW 1956. Voorts wordt gerekend met een prenumerando uitkering (de uitkering vindt plaats aan het begin van elke uitkeringsperiode, bijvoorbeeld elke maand of elk jaar).

In het voorgestelde artikel 35a, zevendede lid, SW 1956 wordt de kapitalisatiefactor zoals bepaald in het zesde lid geaggregeerd naar het niveau van een leeftijdsklasse door ongewogen gemiddelden te nemen. Er zijn zeventien leeftijdsklassen. De eerste leeftijdsklasse bevat de leeftijden nul tot en met negentien. De tweede tot en met zestiende leeftijdsklasse bevatten elk vijf jaren. De zeventiende leeftijdsklasse bevat de leeftijden vijfennegentig tot en met honderdtwintig jaar. De verkregen gemiddelde kapitalisatiefactoren worden afgerond naar gehele getallen.
Het voorgestelde artikel 35a, achtste lid, SW 1956 zorgt op overeenkomstige wijze voor bijstelling van de in artikel 21, zestiende lid, SW 1956, opgenomen waarderingsregel voor periodieke uitkeringen of vruchtgebruiken die na een bepaalde tijd vervallen en afhankelijk van het leven van een persoon (vaak de verkrijger) zijn. De kapitalisatiefactoren worden op vergelijkbare wijze berekend als in het zesde lid door de som te nemen van het product tussen de cumulatieve overlevingskansen en de contantewaardefactoren, maar verschillen daarvan in een opzicht. In het achtste lid wordt voor elke leeftijd niet een enkele kapitalisatiefactor voor een uitkering tot en met het honderdtwintigste levensjaar berekend, maar wordt voor elke leeftijd een kapitalisatiefactor per looptijd berekend. Voor een leeftijd van nul jaar worden dus honderdtwintig kapitalisatiefactoren berekend en voor een leeftijd van honderdnegentien jaar slechts een kapitalisatiefactor.
Vervolgens worden de kapitalisatiefactoren uit het negende lid in het tiende lid geaggregeerd naar het niveau van een leeftijdsklasse. Er zijn dertien looptijdsklassen. De eerste twaalf looptijdsklassen bevatten elk vijf jaren. De dertiende looptijdsklasse bevat de looptijden eenenzestig tot en met honderdtwintig jaar.
Tot slot volgt op grond van het elfde lid de vertaalslag naar de tabel met behulp van de leeftijdsklassen. Er zijn zeventien leeftijdsklassen. De eerste leeftijdsklasse bevat de leeftijden nul tot en met negentien. De tweede tot en met zestiende leeftijdsklasse bevatten elk vijf jaren. De zeventiende leeftijdsklasse bevat de leeftijden vijfennegentig tot en met honderdtwintig jaar. De verkregen gemiddelde kapitalisatiefactoren worden afgerond op twee cijfers achter de komma.
Het voorgestelde artikel 35a, twaalfde tot en met veertiende lid, SW 1956 bewerkstelligt op overeenkomstige wijze de bijstelling van de waarderingsregels voor periodieke uitkeringen of vruchtgebruiken die na een bepaalde tijd vervallen en niet afhankelijk zijn van het leven van een persoon. Aangezien geen afhankelijkheid van het leven van een persoon bestaat, zijn de kapitalisatiefactoren uitsluitend gebaseerd op contantewaardefactoren. In het veertiende lid worden de kapitalisatiefactoren uit het dertiende lid geaggregeerd naar looptijdsklassen door een ongewogen gemiddelde van telkens vijf kapitalisatiefactoren te nemen. Er zijn dertien looptijdsklassen. De eerste twaalf looptijdsklassen bevatten elk vijf jaren. De dertiende looptijdsklasse bevat de looptijden eenenzestig tot en met honderdtwintig jaar. De verkregen gemiddelden worden op twee cijfers achter de komma. De kapitalisatiefactoren zijn, met uitzondering van de kapitalisatiefactor voor onbepaalde tijd, berekend voor looptijden tot en met 120 jaar. Het maximum van 120 jaar is gelijk aan het maximale aantal jaar in de prognosetafels van het AG. Het is denkbaar dat sprake is van een looptijd die langer is dan 120 jaar maar niet voor onbepaalde tijd is. Voor zover de looptijd langer is dan 120 jaar maar niet voor onbepaalde tijd is, is de kapitalisatiefactor met de langste looptijd in de desbetreffende tabel van toepassing.

[1] Ingevolge artikel 18, eerste lid, SW 1956 worden daaronder mede verstaan vruchtgenot, gebruik en bewoning, vruchten en inkomsten, jaarlijkse opbrengst en soortgelijke uitkeringen uit daartoe aangewezen goederen.
[2] Artikel 21, veertiende lid, SW 1956 luidt: Bij algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld voor de bepaling van de waarde van een vruchtgebruik, van beperkte rechten en van rechten op en verplichtingen tot periodieke uitkeringen en voor het daarbij te gebruiken percentage.
[3] Artikel 10 van het Uitvoeringsbesluit Successiewet 1956
[4] Zie de toelichting op de voorgestelde wijziging van artikel 35a SW 1956.
[5] HR 11 juli 1989, ECLI:NL:HR:1989:ZC4084, BNB 1989/260. Een negatieve rekenrente rekenen zou erop neerkomen dat een verkrijging van een bloot eigendom belast met een vruchtgebruik meer waard is dan de volle eigendom. Het is niet de bedoeling van de wetgever om het bloot eigendom voor een hoger bedrag dan het volle eigendom te belasten.
[6] De prognosetafels van het AG gaan tot en met honderdtwintig jaar.

Aangenomen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, ht CDA, DENK, SGP, ChristenUnie en PVV.

Diverse artikelen

35 → **80** (Klaver en Dassen) over een maatregelenpakket om de last op arbeid te verlichten

Dit amendement is bedoeld om de lasten op arbeid minder toe te laten nemen dan voorgesteld in het Belastingplan 2027, en in plaats daarvan een iets grotere bijdrage te vragen van de allerrijksten. De indieners stellen daarom voor om de lasten in box 1 van de inkomstenbelasting met € 900 miljoen minder te verhogen door de voorgestelde verhoging van de schijftarieven te beperken.

Dekking wordt gevonden in het introduceren van fictieve verkrijgingen en het moderniseren van de forfaits in de erf- en schenkbelasting om de fiscale ontwijkingsconstructie 'schenkingen op papier' tegen te gaan, en in het introduceren van een toptarief in box 3 van de inkomstenbelasting van 38,5% met een aanvangspunt van € 60.000 rendement per jaar. Daarnaast stellen de indieners voor het reguliere tarief in box 3 te verlagen van 36% naar 35,5%. Ook wordt voorgesteld de schijfgrenzen in box 2 en in de erf- en schenkbelasting voor vijf jaar niet te indexeren en verdere dekking te zoeken in een later in te vullen taakstelling in het brede vermogensdomein. De indieners stellen voor te onderzoeken of deze taakstelling in ieder geval gedeeltelijk ingevuld kan worden met een exitheffing voor zeer vermogende individuen.

Dit amendement schrapt ook de delegatiebepaling waarmee de tabelcorrectiefactor voor 2028 per algemene maatregel van bestuur kan worden beperkt. Deze voorgestelde lastenverzwaring van € 1,9 miljard vanaf 2028 hoort wat de indieners betreft niet thuis in dit Belastingplan. Besluitvorming over eventuele lastenverzwaringen (of -verlichtingen) kan plaatsvinden bij de behandeling van het Belastingplan 2028.

Met dit amendement stijgen de tarieven in box 1 minder dan voorgesteld in de Wet Belastingplan 2027. Daarmee gaat de inkomstenbelasting voor bijna alle Nederlanders minder omhoog.

Ter dekking wordt ten eerste voorgesteld een veelgebruikte belastingconstructie om de erf- en schenkbelasting te ontwijken tegen te gaan. Bij de constructie 'schenken op papier' worden geen daadwerkelijke schenkingen gedaan, maar zogenaamde 'schuldigerkenningen' vastgelegd. De schenker stelt dan een bepaald bedrag schuldig te zijn aan de ontvanger, dat op een specifiek moment in de toekomst opeisbaar wordt. Daardoor kan meermaals gebruik gemaakt worden van zowel de vrijstelling als het lage tarief in de schenkbelasting, terwijl bij grotere schenkingen in één keer al snel meer belasting verschuldigd is door de tariefprogressie. Ook de tariefprogressie in de erfbelasting kan op deze manier (deels) vermeden worden. Doordat geen daadwerkelijke schenking wordt gedaan, kan ook bij illiquide vermogen (zoals een eigen huis) van deze voordelen gebruik gemaakt worden. Daarnaast is de schenker jaarlijks rente verschuldigd aan de ontvanger, waarover geen erf- of schenkbelasting betaald hoeft te worden.

Om deze vorm van belastingontwijking tegen te gaan wordt met dit amendement voorgesteld zogenaamde 'fictieve verkrijgingen' te introduceren in de erf- en schenkbelasting, waardoor de aflossing van de ontstane schuld bij schenkingen op papier wordt aangemerkt als een verkrijging voor de erf- of schenkbelasting (afhankelijk van de situatie). Daarmee verdwijnt het progressievoordeel voor de begunstigde.
Daarnaast kan de constructie worden tegengegaan door de forfaitaire waarderingsregels die gebaseerd zijn op de rente en levensverwachting te moderniseren. Deze waarderingsregels worden binnen de schenk- en erfbelasting gebruikt om de waarde van periodieke uitkeringen en vorderingen forfaitair te bepalen en zijn voor het laatst aangepast per 1980.[1] De waarderingsregels hebben als doel om belastingplichtigen en de Belastingdienst een complexe actuariële rekensom te besparen. De rekenrente en levensverwachtingen waarmee in de waarderingsregels wordt gerekend zijn al lange tijd niet meer actueel, terwijl de forfaitaire waarderingsregels de werkelijkheid zo goed als mogelijk moeten benaderen. Door de forfaits te actualiseren wordt het gebruik van schenkingen op papier minder rendabel, omdat de jaarlijkse rentebetalingen over schuldigerkenningen kleiner worden en er dus minder geld overgedragen kan worden zonder dat daarover erf- of schenkbelasting verschuldigd is.
De indieners stellen ook voor een nieuw toptarief toe te voegen aan box 3. Het is niet uit te leggen dat over loon maximaal 49,5% belasting wordt betaald, terwijl dat over dividenden, huurinkomsten en vermogenswinsten slechts 36% is, ongeacht de hoogte van het inkomen. Miljonairs betalen daardoor effectief minder belasting dan gewone werkende mensen. De indieners wensen daarom ook in box 3 een toptarief te introduceren, net als in box 1. Zij stellen een gematigd hoger tarief van 38,5% voor, dat gaat gelden vanaf een rendement van €60.000 per jaar. Dit hogere tarief is daarmee in de praktijk vrijwel alleen van toepassing op mensen met meer dan een miljoen aan vrij vermogen (dus exclusief de eigen woning), aangezien bij een gemiddeld rendement van 6% meer dan € 1 miljoen aan beleggingen nodig is om tot een dergelijk hoog inkomen in box 3 te komen. Voor spaarders ligt het rendement doorgaans veel lager en is dus een veel hoger vermogen nodig om tot €60.000 aan rendement te komen. Met twee tarieven hopen de indieners daarnaast het lock-in-risico van de door het kabinet voorgestelde vermogenswinstbelasting gedeeltelijk te mitigeren. De indieners stellen hiertoe ook voor het lage tarief in box 3 te verlagen naar 35,5%, waardoor de meeste spaarders en beleggers minder belasting gaan betalen over hun rendement.
Verder wordt met dit amendement vastgelegd dat de schijfgrenzen in de erf- en schenkbelasting en in box 2 van de inkomstenbelasting bevroren worden van 2027 tot en met 2031. Tot slot stellen de indieners voor een deel van dit amendement te dekken door een nog in te vullen taakstelling in het brede vermogensdomein, in te gaan per 2028. De staatssecretaris van financiën is verantwoordelijk voor de exacte invulling. De indieners roepen hem daarbij op in ieder geval een exitheffing voor zeer vermogende individuen uit te werken om belastingvlucht te voorkomen, vergelijkbaar met de al bestaande exitheffingen in onder andere box 1 en box 2.

<u>Budgettaire gevolgen</u>
De tabel hieronder geeft de budgettaire gevolgen van de verschillende maatregelen weer. Er is sprake van een structurele overdekking van ca. € 100 miljoen. Via een kasschuif wordt deze overdekking benut om de voorgestelde lastenverlichting al per 2027 in te kunnen laten gaan.

Tabel: budgettair effect (miljoen euro, + is saldoverbeterend)

	Struc.
Tegengaan schenken op papier	284
Invoeren progressieve tarieven in box 3: lage tarief 35,5%, toptarief 38,5% met schijfgrens van € 60.000	218
Niet indexeren schijfgrens box 2	30
Niet indexeren schijfgrens erf- en schenkbelasting	64
Taakstelling vermogensdomein	404

Lastenverlichting box 1	-879
Totaal	**121**

Door in de jaren 2027 tot en met 2031 de jaarlijkse inflatiecorrectie niet toe te passen op de schijfgrens binnen de schenk- en erfbelasting treedt er structureel bezien een budgettaire opbrengst op van € 64 miljoen doordat een groter deel van de grondslag in de tweede schijf zal vallen. De voorgestelde ficties voor papieren schenkingen leiden op transactiebasis tot een structurele opbrengst van € 248 miljoen. In de eerste jaren na invoering treedt op transactiebasis een budgettaire derving op die mettertijd omslaat naar een budgettaire opbrengst. De maatregel zorgt er naar verwachting voor dat er nauwelijks nog papieren schenkingen worden gedaan waardoor de inkomsten schenkbelasting direct na invoering afnemen. Daarnaast zorgt de maatregel ervoor dat toekomstige erflaters hun nalatenschap niet langer (verder) kunnen uithollen door te schenken op papier. Mettertijd leidt dit effect tot hogere opbrengsten erfbelasting waardoor het totale budgettaire effect van de maatregel op transactiebasis omslaat van een derving naar een opbrengst. De hogere opbrengsten schenkbelasting in 2026 zijn het gevolg van papieren schenkingen die in anticipatie op de maatregel naar voren worden gehaald. Het moderniseren van de rekenrente en levensverwachtingen in de schenk- en erfbelasting leidt tot een structurele budgettaire opbrengst op transactiebasis van € 170 miljoen. Het overgrote deel van deze opbrengst wordt gerealiseerd doordat de lagere rekenrente de fiscale voordelen van estate planning inperkt. Bij rentedragende onderbedelingsvorderingen kan na modernisering minder rente worden bijgeschreven op de vorderingen van kinderen op de langstlevende partner waardoor diens nalatenschap hoger uitvalt. De opbrengsten treden pas op bij het overlijden van de langstlevende. Om die reden kent de budgettaire opbrengst een langdurige ingroei. Tot slot is in de raming rekening gehouden met een interactie-effect met de maatregel om de schijfgrens in de kabinetsperiode niet te indexeren. Een deel van de extra grondslag die ontstaat door het moderniseren van de rekenrente en levensverwachtingen valt door het achterwege laten van indexatie in de tweede in plaats van de eerste schijf. Voor het lastenkader is de vlakke reeks met dezelfde netto contante waarde als de transactiereeks relevant. De lastenrelevante opbrengst bedraagt € 157 miljoen in 2027 en € 284 miljoen vanaf 2028.

Onderdeelsgewijze toelichting

Onderdeel VI
Bij een schuldigerkenning uit vrijgevigheid (ook wel papieren schenking genoemd) wordt het geschonken bedrag niet meteen uitbetaald. Er wordt een bedrag schuldig erkend, waardoor de begiftigde een vordering verkrijgt op de schenker die niet meteen opeisbaar is. In de praktijk wordt het geschonken bedrag uiterlijk op het moment van overlijden van de (langstlevende) schenker opeisbaar. Het komt voor dat in de schenkingsovereenkomst ook eerdere momenten van opeisbaarheid worden opgenomen, zoals opname van de schenker in een zorginstelling of faillissement van de schenker. Daarnaast wordt in de schenkingsovereenkomst meestal opgenomen dat de schenker de schuld ook eerder geheel of gedeeltelijk mag aflossen. Als het geschonken bedrag wel direct overgaat naar de begiftigde, maar die overdracht wordt gevolgd door een geldlening van de begiftigde aan de schenker, dan kan alsnog sprake zijn van een papieren schenking. Er kan dan sprake zijn van een samenstel van rechtshandelingen dat per saldo resulteert in een schenking op papier ter grootte van het geschonken bedrag dat terug wordt geleend.

Artikel XXA, onderdeel A (artikel 10 van de Successiewet 1956)
Artikel 10, eerste lid, SW 1956 bevat onder meer de fictie dat een schuldeiser een door de erflater tijdens diens leven uit vrijgevigheid schuldig erkend bedrag krachtens erfrecht heeft verkregen als de erflater het vruchtgebruik genoot van dat bedrag. Het derde lid van dat artikel bevat de fictie dat de erflater dat vruchtgebruik heeft genoten als hij niet jaarlijks daadwerkelijk ten minste 6% rente over het uit vrijgevigheid schuldig erkende bedrag betaalde aan de schuldeiser. Dus als de erflater niet jaarlijks ten minste 6% rente betaalde, wordt het genoemde bedrag in de erfbelasting betrokken.
Ook het met dit amendement voorgestelde artikel 12a, tweede en derde lid, SW 1956 betrekt de schuldigerkenning uit vrijgevigheid onder omstandigheden in de erfbelasting. In

samenhang daarmee regelt het voorgestelde artikel XXA, onderdeel A, dat artikel 10, tiende lid, SW 1956 zo wordt aangepast dat de betreffende schuldigerkenning uit vrijgevigheid onder die omstandigheden niet op grond van artikel 10, eerste lid, SW 1956 in de erfbelasting betrokken, maar enkel op grond van het voorgestelde artikel 12a, tweede of derde lid, SW 1956. Als artikel 10, eerste lid, SW 1956 niet van toepassing is op het uit vrijgevigheid schuldig erkende bedrag, maar het voorgestelde artikel 12a, tweede of derde lid, SW 1956 van toepassing is op de aflossing, onderscheidenlijk het opeisbaar zijn of worden, van de betreffende schuld, vindt de verrekening van eventueel ten tijde van de schuldigerkenning uit vrijgevigheid betaalde schenkbelasting niet plaats op grond van artikel 7, tweede lid, SW 1956 (een verrekening van de betaalde schenkbelasting, vermeerderd met een enkelvoudige rente over de betaalde schenkbelasting)[2], maar op grond van het voorgestelde artikel 12a, zevende lid, SW 1956 (een verrekening van de betaalde schenkbelasting zonder vermeerdering met rente).

Artikel XXA, onderdeel B (artikel 12 van de Successiewet 1956)
Artikel 12, eerste lid, eerste zin, SW 1956 bevat de fictie dat al wat binnen 180 dagen voorafgaand aan het overlijden is geschonken door een erflater voor de toepassing van de SW 1956 geacht wordt krachtens erfrecht door het overlijden te zijn verkregen. In die zin is expliciet opgenomen dat de fictie enkel van toepassing is als de erflater ten tijde van zijn overlijden in Nederland woonde. Het is echter onnodig om dit expliciet in de fictie te regelen. Die fictie kan namelijk enkel van toepassing zijn als de erflater ten tijde van zijn overlijden in Nederland woonde (of op grond artikel 3, eerste lid, SW 1956 geacht wordt op dat moment in Nederland te wonen). Erfbelasting wordt op grond van artikel 1, eerste lid, onder 1°, SW 1956 immers geheven over een erfrechtelijke verkrijging van iemand die ten tijde van het overlijden in Nederland woont. Dat geldt ook als sprake is van een fictieve erfrechtelijke verkrijging. Het met dit amendement voorgestelde artikel XXA, onderdeel B, regelt dat de overbodige zinsnede uit artikel 12, eerste lid, eerste zin, SW 1965 wordt geschrapt. De reden om het schrappen van deze zinsnede met dit amendement te regelen, is dat het eveneens met dit amendement voorgestelde artikel 12a SW 1956 ook ficties bevat. In het voorgestelde artikel 12a SW 1956, tweede en derde lid, SW 1956, is de voorwaarde dat de erflater ten tijde van zijn overlijden in Nederland woonde in die ficties niet opgenomen. Zoals hiervoor beschreven, is het immers overbodig om dit in de ficties expliciet te regelen. Voor de consistentie met dat artikel wordt voorgesteld de voorwaarde dat de erflater ten tijde van zijn overlijden in Nederland moet wonen ook te schrappen uit de tekst van artikel 12, eerste lid, eerste zin, SW 1956. Dit leidt zoals uit het voorgaande volgt niet tot een inhoudelijke wijziging.

Artikel XXA, onderdeel C (artikel 12a van de Successiewet 1956)
Het voorgestelde artikel 12a, eerste lid, SW 1956 regelt dat het bedrag dat meer dan 180 dagen voor het overlijden van de schenker wordt afgelost van een schuld die voortvloeit uit een door de schenker uit vrijgevigheid schuldig erkend bedrag, voor de toepassing van de schenkbelasting geacht wordt krachtens schenking te zijn verkregen door de schuldeiser. Normaal gesproken is de schuldeiser de begiftigde, maar het kan ook een andere persoon zijn, zoals een erfgenaam van de begiftigde. Dat is de reden dat in de wettekst voor zover van toepassing de term ‘schuldeiser’ wordt gebruikt, in plaats van de term ‘begiftigde’.
Het voorgestelde artikel 12a, vierde lid, SW 1956 regelt dat het voorgestelde artikel 12a, eerste lid, SW 1956 niet van toepassing is als de volledige aflossing van de schuldigerkenning uit vrijgevigheid plaatsvindt in hetzelfde jaar als waarin die schuldigerkenning voor de toepassing van de schenkbelasting tot stand komt.
Voor zover een schenker of een ander binnen 180 dagen voor het overlijden van de schenker een schuld aflost die voortvloeit uit een door de schenker uit vrijgevigheid schuldig erkend bedrag, wordt die aflossing op grond van het voorgestelde artikel 12a, tweede lid, SW 1956 door de schuldeiser voor de toepassing van de erfbelasting geacht krachtens erfrecht door het overlijden van de schenker te zijn verkregen. Het voorgestelde artikel 12a, tweede lid, SW 1956 vindt enkel toepassing als de schenker ten tijde van zijn overlijden in Nederland woonde of op grond artikel 3, eerste lid, SW 1956 geacht wordt op dat moment in Nederland te wonen. Erfbelasting wordt op grond van artikel 1, eerste lid, onder 1°, SW 1956 immers geheven over een erfrechtelijke verkrijging van iemand die ten tijde van het overlijden in Nederland woont. Dat geldt ook als sprake is van een fictieve erfrechtelijke verkrijging.

Het voorgestelde artikel 12a, tweede lid, SW 1956 is in lijn met het doel en de werking van artikel 12 SW 1956. Op grond van artikel 12 SW 1956 wordt een schenking die binnen 180 dagen voor het overlijden van de erflater wordt gedaan voor de toepassing van de erfbelasting geacht krachtens erfrecht door het overlijden te zijn verkregen. Het doel van artikel 12 SW 1956 is om te voorkomen dat erfbelasting wordt bespaard door binnen 180 dagen voor het overlijden vermogen te schenken. De schenking zou anders kunnen leiden tot progressievoordelen, waardoor de som van de schenkbelasting over het geschonken bedrag en het dan resulterende bedrag van de erfbelasting lager zou zijn dan de erfbelasting over het totale bedrag dat anders tot de nalatenschap had behoord. Het voorgestelde artikel 12a, eerste en tweede lid, SW 1956 kan van toepassing zijn ongeacht of de schuldigerkenning uit vrijgevigheid is opgenomen in een notariële akte of niet.
Op grond van het voorgestelde artikel 12a, derde lid, SW 1956 wordt het uit vrijgevigheid schuldig erkende bedrag dat na het overlijden van de schenker opeisbaar is of wordt, voor de toepassing van de erfbelasting geacht door de schuldeiser krachtens erfrecht door het overlijden te zijn verkregen. Met bedragen die opeisbaar zijn na het overlijden van de schenker wordt zowel gedoeld op bedragen die door het overlijden opeisbaar worden en direct na het overlijden opeisbaar zijn als op bedragen die voor het overlijden al opeisbaar waren, maar nog niet waren afgelost. Met bedragen die opeisbaar worden na het overlijden van de schenker wordt gedoeld op bedragen die pas enige tijd na het overlijden opeisbaar worden. In alle genoemde situaties vindt de fictieve verkrijging krachtens erfrecht plaats op het moment van het overlijden van de schenker.

In het voorgestelde artikel 12a, vijfde lid, SW 1956 is geregeld dat het voorgestelde artikel 12a, tweede en derde lid, SW 1956 niet van toepassing is als artikel 12 SW 1956 ten aanzien van de schuldigerkenning uit vrijgevigheid toepassing vindt.

In artikel 7:177 van het Burgerlijk Wetboek (BW) is opgenomen wanneer een schuldigerkenning uit vrijgevigheid vervalt bij het overlijden van de schenker. Een belangrijke voorwaarde om niet te vervallen is dat de schuldigerkenning uit vrijgevigheid is opgenomen in een notariële akte. Als de schuldigerkenning wel vervalt bij het overlijden van de schenker, kan er geen sprake zijn van een uit vrijgevigheid schuldig erkend bedrag dat na het overlijden van de schenker opeisbaar is of wordt. Het voorgestelde artikel 12a, derde lid, SW 1956 is dan niet van toepassing.

Het komt voor dat een schuldigerkenning uit vrijgevigheid wordt gedaan door twee schenkers gezamenlijk, bijvoorbeeld door beide ouders, en dat de schenking pas opeisbaar is of wordt na het overlijden van de langstlevende schenker. In het voorgestelde artikel 12a, zesde lid, SW 1956 is geregeld dat voor zover het uit vrijgevigheid schuldig erkende bedrag pas opeisbaar is of wordt na het overlijden van de langstlevende schenker, in het voorgestelde artikel 12a, eerste tot en met derde lid, SW 1956 met schenker de langstlevende schenker wordt bedoeld. De 180 dagenregel, bedoeld in het voorgestelde artikel 12a, eerste en tweede lid, SW 1956, wordt dan getoetst aan het aantal dagen tot het overlijden van de langstlevende schenker. Een fictieve verkrijging als bedoeld in het voorgestelde artikel 12a, derde lid, SW 1956 doet zich als er meer schenkers zijn uitsluitend voor als de langstlevende schenker overlijdt.
Een schuldigerkenning uit vrijgevigheid is een schenking die reeds op grond van de huidige tekst van de SW 1956 belast is met schenkbelasting voor zover deze niet onder de vrijstelling valt. De aflossing of het opeisbaar zijn of worden van die schuldigerkenning kan – afhankelijk van de omstandigheden - op grond van het voorgestelde artikel 12a SW 1956 belast zijn met schenk- of erfbelasting. Er zou zodoende zonder nadere bepaling tweemaal belasting verschuldigd kunnen zijn over het bedrag van de schuldigerkenning uit vrijgevigheid. Om dubbele belastingheffing te voorkomen bepaalt het voorgestelde artikel 12a, zevende lid, SW 1956 dat de schenkbelasting die de begiftigde heeft betaald ter zake van de schuldigerkenning uit vrijgevigheid in mindering strekt van de schenkbelasting of de erfbelasting die verschuldigd is ten gevolge van het voorgestelde artikel 12a, eerste, onderscheidenlijk tweede of derde, lid, SW 1956. Die verrekening vindt plaats conform de bestaande verrekeningssystematiek van artikel 7, tweede lid, SW 1956, die mede is ingevuld door jurisprudentie[3]. Dit leidt tot de volgende verrekeningssystematiek bij de toepassing van het voorgestelde artikel 12a, zevende lid, SW 1956. Eerst wordt bepaald welk bedrag aan schenkbelasting de begiftigde naar evenredigheid was verschuldigd over

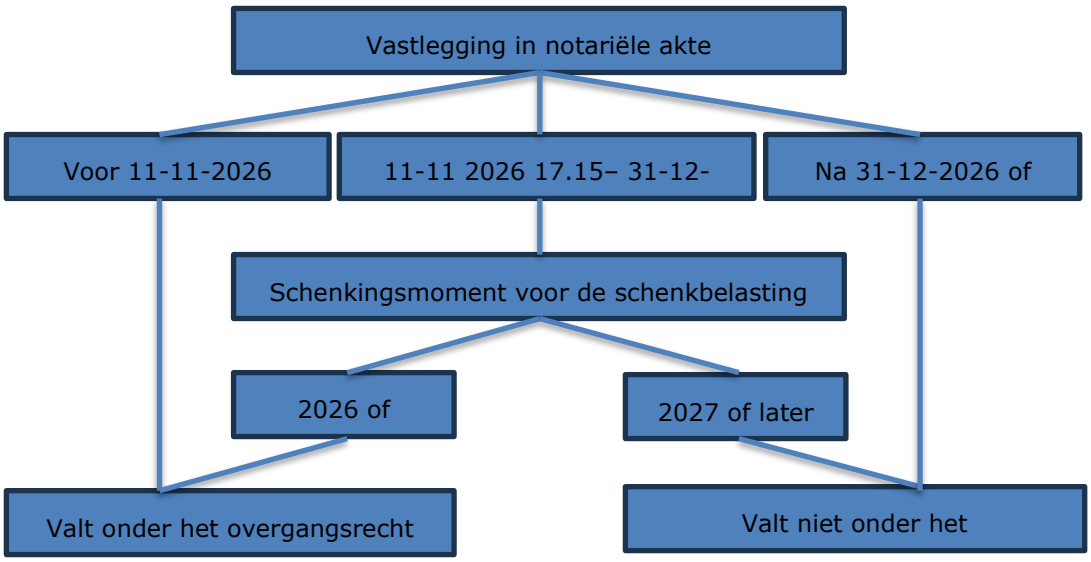
de schuldigerkenning uit vrijgevigheid. Vervolgens wordt bepaald hoeveel schenkbelasting of erfbelasting de schuldeiser van de schuldigerkenning uit vrijgevigheid naar evenredigheid verschuldigd is over de fictieve verkrijging, bedoeld in het voorgestelde artikel 12a, eerste, onderscheidenlijk tweede of derde, lid, SW 1956. Het tweede bedrag, voor zover dat betaald is, wordt op grond van het voorgestelde artikel 12a, zevende lid, SW 1956 verminderd met het eerste bedrag, maar niet verder dan tot nihil. Ook als de schuldeiser een andere persoon is dan de begiftigde wordt de door de schuldeiser verschuldigde schenk- of erfbelasting verminderd met de door de begiftigde betaalde schenkbelasting. Als er meerdere schuldeisers zijn, bijvoorbeeld als de vordering van de begiftigde naar meerdere erfgenamen is vererfd, vindt de vermindering plaats naar evenredigheid van de vorderingen van de schuldeisers. De verschuldigde belasting wordt naar evenredigheid toegerekend en wordt als volgt bepaald. Als de begiftigde in het jaar waarin hij de schuldigerkenning uit vrijgevigheid ontving ook andere schenkingen heeft ontvangen van dezelfde schenker, dan wordt de over dat jaar verschuldigde schenkbelasting naar evenredigheid toegerekend aan de ontvangen schuldigerkenning uit vrijgevigheid en de overige ontvangen schenkingen in dat jaar. Als de schuldeiser in het jaar waarin de fictieve verkrijging krachtens schenking plaatsvindt ook andere schenkingen ontvangt van dezelfde schenker, dan wordt de over dat jaar verschuldigde schenkbelasting naar evenredigheid toegerekend aan de fictieve verkrijging krachtens schenking en de overige verkrijgingen krachtens schenking in dat jaar. Als de verkrijging krachtens erfrecht door het overlijden van een erflater niet enkel bestaat uit de fictieve verkrijging krachtens erfrecht door het overlijden, bedoeld in het voorgestelde artikel 12a, tweede of derde lid, SW 1956, dan wordt de verschuldigde erfbelasting naar evenredigheid toegerekend aan de fictieve verkrijging krachtens erfrecht door het overlijden en de overige verkrijgingen krachtens erfrecht door het overlijden.

Op grond van het voorgestelde artikel 12a, zevende lid, SW 1956 bestaat het te verrekenen bedrag enkel uit de eerder betaalde schenkbelasting en dus, in tegenstelling tot de te verrekenen schenkbelasting op grond van artikel 7, tweede lid, SW 1956, niet tevens uit een over die betaalde schenkbelasting berekende (enkelvoudige) rente. De laatstgenoemde regeling leidt logischerwijs tot een lager resulterend bedrag aan verschuldigde schenk- of erfbelasting dan de in het voorgestelde artikel 12a, zevende lid, SW 1956 opgenomen regeling.

Artikel XXA, onderdeel D (artikel 81 van de Successiewet 1956)
Het voorgestelde artikel 81 SW 1956 bevat overgangsrecht op basis waarvan twee groepen worden uitgezonderd van de ficties, bedoeld in het voorgestelde artikel 12a SW 1956. Op grond van het voorgestelde artikel 81, aanhef en onderdeel a, SW 1956 geldt een uitzondering voor schuldigerkenningen uit vrijgevigheid die voor publicatie van dit amendement (11 november 2026, 17.15 uur) zijn opgenomen in een notariële akte, ongeacht wat het schenkingsmoment van die schuldigerkenningen uit vrijgevigheid voor de schenkbelasting is. Op grond van artikel 1, negende lid, SW 1956 vindt een schuldigerkenning uit vrijgevigheid onder opschortende voorwaarde, voor de schenkbelasting plaats op het moment dat de voorwaarde wordt vervuld. Een schuldigerkenning uit vrijgevigheid onder opschortende voorwaarde die pas in een toekomstig jaar, bijvoorbeeld op 1 januari 2027 of 1 januari 2028, wordt vervuld en die voor 11 november 2026, 17.15 uur, in een notariële akte is opgenomen, valt dus onder het overgangsrecht. Op grond van het voorgestelde artikel 81, aanhef en onderdeel b, SW 1956 geldt eveneens een uitzondering voor schuldigerkenningen uit vrijgevigheid die uiterlijk op 31 december 2026 zijn opgenomen in een notariële akte en tevens uiterlijk 31 december 2026 tot stand zijn gekomen. Het is mogelijk dat een schuldigerkenning uit vrijgevigheid zowel op grond van genoemd onderdeel a als op grond van genoemd onderdeel b niet onder het voorgestelde regime voor schuldigerkenningen uit vrijgevigheid valt.

Aan de hand van het hierna opgenomen stroomschema kan eenvoudig worden bepaald of een schuldigerkenning uit vrijgevigheid onder het voorgestelde overgangsrecht valt of niet.

Figuur 1: Overgangsrecht voorgestelde regime voor schenkingen op papier

Artikel XXB
Op grond van de SW 1956 wordt schenk- en erfbelasting geheven bij de verkrijger over de waarde van de verkrijging op het moment van schenken dan wel overlijden. Voor bijvoorbeeld periodieke uitkeringen wordt daarbij uitgegaan van de gekapitaliseerde waarde op het moment van de verkrijging. Deze waarde wordt bepaald op basis van forfaitaire waarderingsregels die zijn berekend aan de hand van een rekenrente en levensverwachtingen.[4] Deze waarderingsvoorschriften zijn gebaseerd op de in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 opgenomen delegatiebepaling en opgenomen in de artikelen 5 tot en met 10 van het Uitvoeringsbesluit Successiewet 1956 (UBSW 1956). Daarin is de rekenrente in de schenk- en erfbelasting vastgesteld op 6% en de levensverwachtingen dateren uit 1979.[5]

Artikel XXB, onderdelen A tot en met D (artikelen 7, 9, 10 en 15 van de Successiewet 1956)
De artikelen 7, derde lid, 9, tweede lid, 10, derde lid en 15, eerste lid, SW 1956 verwijzen naar het percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956. Voorgesteld wordt laatstgenoemd lid aan te passen door een jaarlijkse actualisering van het in aanmerking te nemen percentage (zie onderdeel E, onder 1, en de toelichting daarop). In samenhang daarmee dienen ook de verwijzingen in de artikelen 7, derde lid, 9, tweede lid, 10, derde lid, en 15, eerste lid, SW 1956 te worden gewijzigd. Die wijzigingen zijn opgenomen in de onderdelen A tot en met D. Vanwege de voorgestelde jaarlijkse actualisering van het rentepercentage wordt in de betreffende bepalingen uit de SW 1956 een tijdsaanduiding opgenomen. Dit wordt hieronder per onderdeel nader toegelicht.

Op grond van artikel 7, derde lid, SW 1956 worden opgeofferde bedragen die in mindering worden gebracht op een fictieve erfrechtelijke verkrijging als bedoeld in de artikelen 8, 10, 11 en 13 SW 1956 vermeerderd met een enkelvoudige rente naar het in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 bedoelde percentage van de dag van betaling van die bedragen tot en met de dag van het overlijden van de erflater. Dat geldt eveneens voor de overdrachtsbelasting en de schenkbelasting die in mindering strekt van de belasting die verschuldigd is ten gevolge van de genoemde artikelen. De voorgestelde aanpassing van artikel 7, derde lid, SW 1956 regelt dat voor die enkelvoudige rente moet worden aangesloten bij het in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 opgenomen percentage dat gold ten tijde van het verschuldigd worden van die bedragen. Voor de verschuldigde overdrachtsbelasting en schenkbelasting wordt daarbij uitgegaan van het tijdstip waarop het belastbaar feit zich heeft voorgedaan.

In artikel 9, tweede lid, SW 1956 is bepaald dat sprake is van een fictieve erfrechtelijke verkrijging als een geldvordering, die is ontstaan als gevolg van een verkrijging krachtens erfrecht, opeisbaar wordt of wordt afgelost en een rentebestanddeel bevat dat hoger is dan indien de vordering een samengestelde rente had gedragen naar het percentage bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956. Als verkrijging wordt dan in aanmerking genomen het bovenmatige rentebestanddeel, zijnde het verschil tussen de opgebouwde rente en de rente die zou zijn opgebouwd met toepassing van genoemd percentage. Na inwerkingtreding van het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 zou zonder nadere regeling voor het bepalen of sprake is van een bovenmatig rentebestanddeel als uitgangspunt genomen moeten worden het rentepercentage dat geldt op het moment van het opeisbaar worden van de vordering. In geval van onderbedelingsvorderingen is dat vaak het moment van overlijden van de langstlevende.
Voorgesteld wordt om in artikel 9, tweede lid, SW 1956 voor het percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 aan te sluiten bij het moment van overlijden naar aanleiding waarvan de vordering is ontstaan. Als op dat moment het rentepercentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, 3% bedroeg, moet voor de toepassing van artikel 9, tweede lid, SW 1956 worden beoordeeld of de geldvordering een rentebestanddeel bevat dat hoger is dan het geval zou zijn geweest als de vordering een samengestelde rente van 3% had gedragen. Als in een tijdige renteafspraak wordt aangesloten bij het ten tijde van het eerste overlijden geldende rentepercentage, leidt dat bij het overlijden van de langstlevende dus niet tot een fictieve verkrijging. Een voorbeeld ter illustratie:

Voorbeeld 1.
A overlijdt in 2026 met achterlating van twee kinderen en echtgenoot B. De wettelijke verdeling is van toepassing. De nalatenschap van A bedraagt € 300.000, waarvan B en de kinderen ieder voor een gelijk deel erfgenaam zijn (€ 100.000). De twee kinderen krijgen hun erfdeel in de vorm van een vordering op B, die in beginsel pas opeisbaar is bij diens overlijden. B en de kinderen komen een samengestelde rente van 6% overeen (het bij het overlijden van A geldende percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956) die in beginsel ook pas opeisbaar is bij het overlijden van B. Indien het rentepercentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 bij het overlijden van B 3% zou zijn, heeft dat geen gevolgen voor de kinderen, omdat in het voorgestelde artikel 9, tweede lid, SW 1956, voor het percentage wordt aangesloten bij het percentage dat gold op het moment van overlijden naar aanleiding waarvan de vordering is ontstaan, dus ten tijde van het overlijden van A (in 2026).
Artikel 10 SW 1956 is een fictiebepaling om uitholling van de toekomstige nalatenschap door omzetting van de volle eigendom van een vermogensbestanddeel in een vruchtgebruik als bedoeld in artikel 18, eerste lid, SW 1956[6] dat bij het overlijden van de erflater van rechtswege eindigt tegen te gaan. Het gaat dan bijvoorbeeld om ouders die hun woning verkopen aan een kind en zich een recht van gebruik en bewoning voorbehouden. Dit artikel is ingevolge het derde lid kort gezegd niet van toepassing als de erflater tijdens diens leven jaarlijks een vergoeding betaalt die ten minste gelijk is aan het percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956, van de waarde van de goederen in onbezwaarde staat. De voorgestelde aanpassing van artikel 10, derde lid, SW 1956 regelt dat voor de toets of de erflater het genot van een vruchtgebruik had in de zin van dat artikel wordt aangesloten bij het percentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 dat gold ten tijde van de rechtshandeling als bedoeld in artikel 10, eerste lid, SW 1956. Bij een samenstel van rechtshandelingen wordt aangesloten bij het percentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 dat gold ten tijde van de eerste rechtshandeling van het samenstel.

Artikel 15 SW 1956 is een fictiebepaling op basis waarvan een fictieve schenking van een vruchtgebruik (van dag tot dag) wordt aangenomen voor het rentevoordeel van een renteloze of laagrentende direct opeisbare geldlening tussen natuurlijk personen. Deze fictieve schenking bestaat uit het verschil tussen het percentage, bedoeld in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 en de bedongen rente (al dan niet van nihil). De voorgestelde aanpassing van artikel 15, eerste lid, SW 1956 regelt dat voor dit percentage moet worden aangesloten bij het percentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, dat gold op het moment van verstrekking van de direct opeisbare geldlening. Als de

geldlening op een later moment direct opeisbaar wordt, dan wordt aangesloten bij het percentage, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, dat gold ten tijde van het direct opeisbaar worden.

Artikel XXB, onderdeel E (artikel 21 van de Successiewet 1956)
Voorgesteld wordt om met ingang van 1 januari 2028 de waarderingsvoorschriften voor vruchtgebruiken, beperkte rechten en rechten op en verplichtingen tot periodieke uitkeringen op te nemen in de SW 1956. Deze waarderingsvoorschriften zijn momenteel gebaseerd op de in artikel 21, veertiende lid, SW 1956 opgenomen delegatiebepaling en aldus opgenomen in de artikelen 5 tot en met 10 UBSW 1956.

Voorgesteld wordt die voorschriften op te nemen in artikel 21, veertiende tot en met drieëntwintigste lid, SW 1956 onder vernummering van het huidige vijftiende en zestiende lid tot vierentwintigste en vijfentwintigste lid van dit artikel.
Artikel 21, negende lid, SW 1956, bevat de bepaling van de waarde van een recht van erfpacht op een onroerende zaak die als woning in gebruik is. De erfpachter betaalt normaal gesproken een jaarlijkse vergoeding (de canon) aan de erfverpachter. Op grond van artikel 21, negende lid, SW 1956 wordt de jaarlijkse vergoeding gekapitaliseerd en in mindering gebracht op de geldende WOZ-waarde. De jaarlijkse vergoeding wordt nu vermenigvuldigd met een factor zeventien. Voorgesteld wordt in artikel 21, negende lid, SW 1956 deze kapitalisatie in formulevorm op te nemen: het jaarlijkse bedrag wordt vermenigvuldigd met de som van 1 en het percentage, genoemd in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, gedeeld door dat percentage.

Het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 bevat het toe te passen percentage bij de bepaling van de waarde van een vruchtgebruik of van een beperkt recht (alsmede rechten op en verplichtingen tot periodieke uitkeringen). Genoemd voorgesteld veertiende lid is te beschouwen als de opvolger van het huidige artikel 21, veertiende lid, SW 1956, in samenhang met artikel 10 UBSW 1956. Uitgangspunt is de waarde in onbezwaarde staat van hetgeen aan het vruchtgebruik of het beperkte recht is onderworpen. Die waarde wordt vermenigvuldigd met het percentage, genoemd in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 wat resulteert in jaarlijkse voordelen die geacht worden te zijn genoten uit het vruchtgebruik of beperkte recht. Deze jaarlijkse voordelen moeten vervolgens worden gekapitaliseerd aan de hand van het voorgestelde artikel 21, vijftiende tot en met het twintigste lid, SW 1956. Het percentage in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956 wordt op de voet van het voorgestelde artikel 35a, veertiende lid, SW 1956 jaarlijks geactualiseerd.[7] Het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 betreft de waardering van een periodieke uitkering in geld waarvan de looptijd afhankelijk is van het leven van één persoon. Deze waarderingsregel vervangt hiermee de waarderingsregel die nu is opgenomen in artikel 5 UBSW 1956. De waarderingsregel in het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 verschilt in een aantal opzichten van de waarderingsregel in artikel 5 UBSW 1956. Ten eerste kent de voorgestelde waarderingsregel meer differentiatie naar leeftijd. Nu kent artikel 5 UBSW 1956 uitsluitend voor personen van 50 jaar en ouder een kapitalisatiefactor per vijf jaar, maar voor de genieter van een periodieke uitkering die jonger dan 50 jaar is, is de huidige kapitalisatiefactor nu nog per tien jaar bepaald. In het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 wordt bij alle leeftijden een kapitalisatiefactor per vijf jaar gehanteerd, dit met uitzondering van de leeftijdsgroepen jonger dan 20 jaar en 95 jaar of ouder.

In het voorgestelde artikel 21, zestiende lid, SW 1956 wordt de waardering opgenomen voor periodieke uitkeringen die na een bepaalde tijd vervallen en afhankelijk zijn van het leven van één persoon. Deze waarderingsregels vervangen een deel van de waarderingsregels in het huidige artikel 6 UBSW 1956. Het slot van genoemd voorgesteld zestiende lid regelt dat de waarde van een periodieke uitkering in geld die na een bepaalde tijd vervalt en afhankelijk is van het leven van één persoon niet hoger kan zijn dan de waarde van een levenslange periodieke uitkering, bedoeld in het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956. In het huidige artikel 6 UBSW 1956 wordt dit maximum gesteld op het zeventienvoud van het jaarlijkse bedrag, vermoedelijk omdat eenzelfde berekening is gemaakt met de huidige rekenrente van 6%.

Het voorgestelde artikel 21, zeventiende en achttiende lid, SW 1956, bevat de tekst van het huidige artikel 7 UBSW 1956 waarbij geen inhoudelijke wijziging is beoogd en slechts enkele redactionele wijzigingen hebben plaatsgevonden. Met die leden worden de toepasselijke kapitalisatiefactoren bepaald voor de situatie dat een periodieke uitkering niet van het leven van slechts één persoon afhankelijk is, maar van het leven van twee of meer personen. De werking van het voorgestelde artikel 21, zeventiende lid, SW 1956 kan worden verduidelijkt met het volgende voorbeeld.

Voorbeeld 2.
A (65 jaar) en B (50 jaar) erven een periodieke uitkering in geld die eindigt bij het overlijden van de langstlevende van hen. Op grond van het voorgestelde artikel 21, zeventiende lid, SW 1956 wordt de kapitalisatiefactor in dit geval bepaald aan de hand van de tabel in het voorgestelde artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 waarbij wordt uitgegaan van een leeftijd van 45 jaar, zijnde 5 jaar jonger dan de jongste persoon. Dat resulteert op grond van die tabel in een kapitalisatiefactor van 23. Als de periodieke uitkering die A en B erven zou eindigen wanneer de eerste van hen overlijdt, moet volgens het voorgestelde artikel 21, achttiende lid, SW 1956 worden uitgegaan van een leeftijd van 70 jaar, zijnde 5 jaar ouder dan de oudste persoon. De kapitalisatiefactor is dan 12.

Met het voorgestelde artikel 21, negentiende lid, SW 1956 worden de in het huidige artikel 6 UBSW 1956 opgenomen waarderingsregels voor periodieke uitkeringen in geld die na bepaalde tijd vervallen en niet afhankelijk zijn van het leven van één persoon in de SW 1956 opgenomen. De waarde van een periodieke uitkering in geld die na een bepaalde tijd vervalt en niet afhankelijk is van het leven, wordt gesteld op het jaarlijkse bedrag, vermenigvuldigd met het aantal jaren dat de uitkering moet plaatsvinden en met de in de tabel opgenomen kapitalisatiefactoren. Deze waarde kan echter op grond van het slot van het voorgestelde artikel 21, negentiende lid, SW 1956 niet hoger zijn dan het jaarlijkse bedrag vermenigvuldigd met de som van 1 en het percentage, genoemd in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, gedeeld door dat percentage. Dit is in de wettekst in formulevorm opgenomen. Met deze voorgestelde formule blijft dit waarderingsvoorschrift actueel bij toekomstige wijzigingen van het percentage in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956. In het huidige artikel 6 UBSW 1956 wordt dit maximum gesteld op het zeventienvoud van het jaarlijkse bedrag, vermoedelijk omdat eenzelfde berekening is gemaakt met de huidige rekenrente van 6%. Een voorbeeld kan dit maximum verduidelijken.

Het voorgestelde artikel 21, twintigste lid, SW 1956 bevat de waarderingsregel voor periodieke uitkeringen voor onbepaalde tijd die niet van het leven afhankelijk zijn (nu opgenomen in artikel 6, derde lid, UBSW 1956). Met dit voorstel wordt de waarde van een dergelijke uitkering gesteld op het jaarlijkse bedrag vermenigvuldigd met de som van 1 en het percentage, genoemd in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956, gedeeld door dat percentage. Met de voorgestelde formule blijft dit waarderingsvoorschrift actueel bij wijzigingen van het percentage in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956. In het huidige artikel 6 UBSW 1956 is deze factor zeventien.

Het voorgestelde artikel 21, eenentwintigste lid, SW 1956 ziet op de gelijkstelling van een periodieke uitkering in geld van een onzeker jaarlijks bedrag met een periodieke uitkering tot het geschatte gemiddelde jaarlijkse bedrag. De voorgestelde bepaling is in het huidige artikel 8, eerste lid, UBSW 1956 opgenomen. Er is geen inhoudelijke wijziging beoogd.
In het voorgestelde tweeëntwintigste lid wordt de tekst van het huidige artikel 8, tweede lid, UBSW 1956 opgenomen. In laatstgenoemd artikel is bepaald dat een periodieke uitkering in andere goederen dan geld wordt gelijkgesteld met een periodieke uitkering tot het geschatte gemiddelde jaarlijkse bedrag. Met de redactionele wijzigingen is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

In het voorgestelde artikel 21, drieëntwintigste lid, SW 1956, wordt de tekst van het huidige artikel 9 UBSW opgenomen. Genoemd drieëntwintigste lid bewerkstelligt dat voor de waarde van een periodieke uitkering die niet valt onder het vijftiende tot en met tweeëntwintigste lid wordt aangesloten bij het bedrag waarvoor een dergelijke uitkering

kan worden aangekocht bij een verzekeraar. Met de redactionele wijzigingen is geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel XXB, onderdeel F (artikel 35a van de Successiewet 1956)
Voorgesteld wordt om een actualisatiemechanisme voor de forfaits gebaseerd op de rekenrente en levensverwachting in de SW 1956 in te voeren. Artikel 35a, eerste en tweede lid, SW 1956 bevat reeds regels voor de inflatiecorrectie van de schijflengten en vrijstellingen voor de erf- en schenkbelasting. Het voorgestelde artikel 35a, derde tot en met vijftiende lid, SW 1956 voorziet in een bijstellingsmechanisme dat de waarderingsregels van artikel 21, veertiende tot en met zestiende en negentiende lid automatisch aanpast aan ontwikkelingen in de rente en levensverwachting. Dit bijstellingsmechanisme houdt in dat de kapitalisatiefactoren en het percentage van de rekenrente elk jaar worden berekend op basis van in een aantal van die leden opgenomen formules.

Voor de uitkomst van de bijstelling van de waarderingsregels is de actualisatie van het percentage van de rekenrente het meest bepalend. Daarom wordt hierop als eerste ingegaan. Het voorgestelde artikel 35a, derde lid, SW 1956 voorziet in actualisatie van het percentage dat wordt opgenomen in het voorgestelde artikel 21, veertiende lid, SW 1956. Voorgesteld wordt bedoeld percentage te stellen op de door zestig te delen som van de maandelijkse rentepercentages uit de nominale rentetermijnstructuur voor pensioenfondsen die horen bij een looptijd van negen jaar, zoals gepubliceerd door De Nederlandsche Bank (DNB), uit een periode van zestig maanden, beginnend op 31 oktober van het kalenderjaar zes jaren dat vooraf gaat aan het lopende kalenderjaar en eindigt op 30 september van jaar dat voorafgaat aan het lopende kalenderjaar. De peildatum voor de rentepercentages van DNB is altijd de laatste dag van de maand. Er is voor een peildatum van 30 september voorafgaand aan het lopende jaar gekozen, omdat zo genoeg tijd resteert voor de Belastingdienst en dienstverleners zoals softwareontwikkelaars, (fiscaal) adviseurs en de notariële praktijk om het nieuwe percentage van de rekenrente te verwerken in hun systemen en communicatie. Daarbij voorziet het voorgestelde artikel 35a, vierde lid, SW 1956 erin dat de rekenrente naar boven wordt afgerond op halve procentpunten. Het naar boven afronden is in het voordeel van de meeste belastingplichtigen. In lijn met jurisprudentie[8] voorziet het voorgestelde vierde lid verder in een ondergrens van 0% voor de rekenrente.

Een deel van de forfaits wordt niet alleen berekend op basis van de rekenrente, maar ook op basis van cumulatieve overlevingskansen die tot uiting komen in kapitalisatiefactoren. Deze cumulatieve overlevingskansen worden om het jaar bijgesteld op basis van de meest recente prognosetafel van het Koninklijk Actuarieel Genootschap (AG). Deze prognosetafels van het AG verschijnen tweejaarlijks in september van de even jaartallen. De kapitalisatiefactor in de voorgestelde waarderingsregels wordt gebaseerd op de levensverwachting die wordt ontleend aan de prognosetafels van het AG en de voorgestelde rekenrente.

Ingevolge het voorgestelde artikel 35a, vijfde, achtste en twaalfde, SW 1956 vindt de jaarlijkse actualisatie van de rekenrente en kapitalisatiefactoren plaats bij ministeriële regeling op basis van het bijstellingsmechanisme in het voorgestelde artikel 35a, derde tot en met vijftiende lid, SW 1956.

Het voorgestelde artikel 35a, vijfde tot en met zevende lid, SW 1956 voorziet in bijstelling van de kapitalisatiefactoren voor de waardering van de periodieke uitkering in artikel 21, vijftiende lid, SW 1956. Het voorgestelde artikel 35a, vijfde lid, SW 1956 bepaalt op welke wijze de bijstelling van de waarderingsregel voor een periodieke uitkering in geld van het leven van één persoon afhankelijk plaatsvindt. Deze waarde wordt gesteld op het jaarlijkse bedrag, vermenigvuldigd met de in de tabel in artikel 21, vijftiende lid, SW 1956 vermelde kapitalisatiefactor. De kapitalisatiefactoren worden jaarlijks vervangen door andere kapitalisatiefactoren die worden berekend op grond van het voorgestelde artikel 35a, zesde en zevende lid, SW 1956. In het zesde lid wordt voor elke beschikbare leeftijd uit de prognosetafels van het AG de som berekend van de producten van de contantewaardefactoren met de cumulatieve overlevingskansen. De afhankelijkheid van

het leven is dus in het zesde lid verwerkt door de toekomstige uitkeringen niet als zeker te veronderstellen, maar door per uitkering de verwachte waarde te berekenen. Voor elke leeftijd wordt een jaarlijkse uitkering tot en met het honderdtwintigste levensjaar verondersteld.[9] De verwachte waarden worden contant gemaakt met contantewaardefactoren, waarbij in elke contantewaardefactor gerekend wordt met dezelfde rekenrente, dat wil zeggen het percentage van artikel 21, veertiende lid, SW 1956 dat jaarlijks wordt bijgesteld op grond van het voorgestelde artikel 35a, derde lid, SW 1956. Voorts wordt gerekend met een prenumerando uitkering (de uitkering vindt plaats aan het begin van elke uitkeringsperiode, bijvoorbeeld elke maand of elk jaar).

In het voorgestelde artikel 35a, zevendede lid, SW 1956 wordt de kapitalisatiefactor zoals bepaald in het zesde lid geaggregeerd naar het niveau van een leeftijdsklasse door ongewogen gemiddelden te nemen. Er zijn zeventien leeftijdsklassen. De eerste leeftijdsklasse bevat de leeftijden nul tot en met negentien. De tweede tot en met zestiende leeftijdsklasse bevatten elk vijf jaren. De zeventiende leeftijdsklasse bevat de leeftijden vijfennegentig tot en met honderdtwintig jaar. De verkregen gemiddelde kapitalisatiefactoren worden afgerond naar gehele getallen.

Het voorgestelde artikel 35a, achtste lid, SW 1956 zorgt op overeenkomstige wijze voor bijstelling van de in artikel 21, zestiende lid, SW 1956, opgenomen waarderingsregel voor periodieke uitkeringen of vruchtgebruiken die na een bepaalde tijd vervallen en afhankelijk van het leven van een persoon (vaak de verkrijger) zijn. De kapitalisatiefactoren worden op vergelijkbare wijze berekend als in het zesde lid door de som te nemen van het product tussen de cumulatieve overlevingskansen en de contantewaardefactoren, maar verschillen daarvan in een opzicht. In het achtste lid wordt voor elke leeftijd niet een enkele kapitalisatiefactor voor een uitkering tot en met het honderdtwintigste levensjaar berekend, maar wordt voor elke leeftijd een kapitalisatiefactor per looptijd berekend. Voor een leeftijd van nul jaar worden dus honderdtwintig kapitalisatiefactoren berekend en voor een leeftijd van honderdnegentien jaar slechts een kapitalisatiefactor.

Vervolgens worden de kapitalisatiefactoren uit het negende lid in het tiende lid geaggregeerd naar het niveau van een leeftijdsklasse. Er zijn dertien looptijdsklassen. De eerste twaalf looptijdsklassen bevatten elk vijf jaren. De dertiende looptijdsklasse bevat de looptijden eenenzestig tot en met honderdtwintig jaar.

Tot slot volgt op grond van het elfde lid de vertaalslag naar de tabel met behulp van de leeftijdsklassen. Er zijn zeventien leeftijdsklassen. De eerste leeftijdsklasse bevat de leeftijden nul tot en met negentien. De tweede tot en met zestiende leeftijdsklasse bevatten elk vijf jaren. De zeventiende leeftijdsklasse bevat de leeftijden vijfennegentig tot en met honderdtwintig jaar. De verkregen gemiddelde kapitalisatiefactoren worden afgerond op twee cijfers achter de komma.

Het voorgestelde artikel 35a, twaalfde tot en met veertiende lid, SW 1956 bewerkstelligt op overeenkomstige wijze de bijstelling van de waarderingsregels voor periodieke uitkeringen of vruchtgebruiken die na een bepaalde tijd vervallen en niet afhankelijk zijn van het leven van een persoon. Aangezien geen afhankelijkheid van het leven van een persoon bestaat, zijn de kapitalisatiefactoren uitsluitend gebaseerd op contantewaardefactoren. In het veertiende lid worden de kapitalisatiefactoren uit het dertiende lid geaggregeerd naar looptijdsklassen door een ongewogen gemiddelde van telkens vijf kapitalisatiefactoren te nemen. Er zijn dertien looptijdsklassen. De eerste twaalf looptijdsklassen bevatten elk vijf jaren. De dertiende looptijdsklasse bevat de looptijden eenenzestig tot en met honderdtwintig jaar. De verkregen gemiddelden worden op twee cijfers achter de komma. De kapitalisatiefactoren zijn, met uitzondering van de kapitalisatiefactor voor onbepaalde tijd, berekend voor looptijden tot en met 120 jaar. Het maximum van 120 jaar is gelijk aan het maximale aantal jaar in de prognosetafels van het AG. Het is denkbaar dat sprake is van een looptijd die langer is dan 120 jaar maar niet voor onbepaalde tijd is. Voor zover de looptijd langer is dan 120 jaar maar niet voor onbepaalde tijd is, is de kapitalisatiefactor met de langste looptijd in de desbetreffende tabel van toepassing.

Artikel LVIIA (artikel 35a, eerste lid, van de Successiewet 1956)
Op grond van artikel 35a, eerste lid, SW 1956 vindt de inflatiecorrectie bij het begin van het kalenderjaar plaats op de bedragen van de in dat artikel aangewezen artikelen. Voorgesteld wordt dat de inflatiecorrectie voor de kalenderjaren 2027 tot en met 2031 geen toepassing vindt op de in artikel 24, eerste lid, van deze wet vermelde bedragen die de schijflengten weergeven. Dit betekent dat belastingplichtigen sneller het hogere tarief in de tweede schijf zijn verschuldigd.

[1] Besluit van 28 december 1979 tot wijziging van de Uitvoeringsbesluiten Successiewet 1956, vermogensbelasting 1964, omzetbelasting 1968 en belastingen van rechtsverkeer, *Stb.* 1979, 758.
[2] De vermeerdering met rente is geregeld in artikel 7, derde lid, SW 1956.
[3] HR 20 december 1961, ECLI:NL:HR:1961:AX8085, HR 3 januari 1979, ECLI:NL:HR:1979:AX2804, en HR 3 oktober 1990, ECLI:NL:HR:1990:ZC4405.
[4] Artikel 21, veertiende lid, SW 1956 luidt: Bij algemene maatregel van bestuur worden regels gesteld voor de bepaling van de waarde van een vruchtgebruik, van beperkte rechten en van rechten op en verplichtingen tot periodieke uitkeringen en voor het daarbij te gebruiken percentage.
[5] Artikel 10 van het Uitvoeringsbesluit Successiewet 1956
[6] Ingevolge artikel 18, eerste lid, SW 1956 worden daaronder mede verstaan vruchtgenot, gebruik en bewoning, vruchten en inkomsten, jaarlijkse opbrengst en soortgelijke uitkeringen uit daartoe aangewezen goederen.
[7] Zie de toelichting op de voorgestelde wijziging van artikel 35a SW 1956.
[8] HR 11 juli 1989, ECLI:NL:HR:1989:ZC4084, BNB 1989/260. Een negatieve rekenrente rekenen zou erop neerkomen dat een verkrijging van een bloot eigendom belast met een vruchtgebruik meer waard is dan de volle eigendom. Het is niet de bedoeling van de wetgever om het bloot eigendom voor een hoger bedrag dan het volle eigendom te belasten.
[9] De prognosetafels van het AG gaan tot en met honderdtwintig jaar.

Aangenomen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, DENK en ChristenUnie

Diverse artikelen
49 (Stoffer en Grinwis) over een geleidelijker transitiepad voor de youngtimerregeling

In de Wet Belastingplan 2027 wordt een geleidelijker transitiepad voor de youngtimerregeling voorgesteld. De leeftijdsgrens wordt per 1 januari 2027 verhoogd naar zeventien jaar en per 1 januari 2028 naar 20 jaar. Hierdoor valt echter een groep gebruikers die nu in de youngtimerregeling valt, tijdelijk uit de regeling (in 2028 en 2029), om er vanaf 2030 weer onder te vallen.
De indieners achten deze uitkomst van het huidige voorgestelde transitiepad onwenselijk. Daarom wordt met dit amendement een geleidelijker transitiepad voorgesteld, waardoor wordt voorkomen dat auto's die al in de youngtimerregeling zitten er tijdelijk uitvallen. In 2027 blijft de leeftijdsgrens zeventien jaar, in 2028 wordt deze achttien jaar en in 2029 wordt deze negentien jaar. Vanaf 2030 blijft de reeds voorgestelde grens van 20 jaar gelden.
Dit amendement regelt daarnaast dat de youngtimerregeling zoals deze luidde op 31 december 2026 (met de op dat moment geldende leeftijdsgrens) van toepassing blijft tot en met 2030 als de auto de ondernemer of aan de werknemer uiterlijk op 31 december 2025 al ter beschikking stond, onderscheidenlijk was gesteld. Op grond van het wetsvoorstel zou die regeling alleen in de jaren 2026 en 2027 van toepassing blijven. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat vanaf 2030 er met dit amendement niets veranderd ten opzichte van het oorspronkelijke voorstel. De leeftijdsgrens blijft in 2030 namelijk 20 jaar.
Ter dekking wordt via dit amendement geregeld dat de onttrekking ter zake van een voor privédoeleinden aan een ondernemer ter beschikking staande youngtimer en het voordeel van een door een werkgever aan een werknemer ter beschikking gestelde youngtimer, op jaarbasis, onderscheidenlijk kalenderjaarbasis, worden gesteld op 45% van de waarde in het economische verkeer van die youngtimer, voor een periode van drie jaar, vanaf 2028. Per 1 januari 2031 wordt dit percentage op grond van dit amendement verlaagd naar 36%. De derving concentreert zich met name in 2028, maar om een eenmalige, forse schommeling te voorkomen, kiezen de indieners voor een incidentele verhoging voor drie jaar.

Budgettaire gevolgen

	2027	2028	2029	2030	2031 (struc)
Geleidelijker afbouwpad	0	-20	0	3	-1
Tijdelijk verhogen bijtellingspercentage	0	7	6	5	1
Totaal	0	-13	6	8	0

Aangenomen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, D66, Volt, CDA, DENK, VVD, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, PVV en FVD.

Invoegen Artikel XLVIBIS
33 → **47** (Teunissen) over het per 2030 met €100 verder verhogen van de vliegbelasting voor privéjets

Met dit amendement wordt per 1 januari 2030 de vliegbelasting voor privéjets verder verhoogd met € 100 per passagier per afstandscategorie.
De verhoging bouwt voort op de eerder voorgestelde differentiatie van de vliegbelasting voor privéjets. Privévliegtuigen veroorzaken per passagier aanzienlijk meer uitstoot dan reguliere vluchten. Een verhoging van de tarieven draagt bij aan een betere beprijzing van de vervuiling en ondersteunt het principe dat de vervuiler betaalt.
Met de verhoging beoogt de indiener een aanvullende prijsprikkel te geven om onnodige privévluchten te beperken. De verhoging sluit aan bij de bestaande afstandsafhankelijke tariefstructuur en laat de onderlinge verhouding tussen de drie tariefcategorieën in stand. De verhoging geldt ook voor het tarief dat van toepassing is wanneer de eindbestemming van de passagier niet kan worden vastgesteld. De beoogde invoeringsdatum is 1 januari 2030, zodat de uitvoering kan aansluiten bij de originele invoering van het afzonderlijke tarief voor privévliegtuigen. Dit amendement resulteert in een structurele budgettaire opbrengst van € 11 mln. vanaf 2030 in prijspeil 2026.
Deze opbrengsten gaan naar een nog op te richten fonds voor reparatievouchers, zodat mensen geld krijgen om hun spullen te laten repareren. Hierdoor kunnen mensen langer met hun spullen doen en hebben we met zijn allen minder grondstoffen nodig. Uit het rapport van KPMG in maart 2025 kwam de reparatievoucher als een kansrijke optie naar voren, waarbij de vouchers kunnen leiden tot een sterkere reparatiesector en nieuwe kansen voor vakmanschap en innovatie.
Aangenomen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, DENK en ChristenUnie.

Invoegen artikel XLVIII
28 (Inge van Dijk c.s.) over indexatie van de schijfgrens WBSO

Bij Belastingplan 2025 is met amendement 36 602, nr. 68 Inge van Dijk c.s. het budget van de WBSO met € 100 mln. structureel verhoogd, en zijn de parameters binnen de WBSO op drie onderdelen aangepast. Het derde onderdeel was het verhogen van de schijfgrens van € 350.000 naar € 380.000 omdat jarenlang geen indexatie had plaatsgevonden, terwijl kosten van R&D wel sterk zijn toegenomen. Deze kosten blijven ook in de toekomst toenemen, aangezien de noodzaak voor innovaties in veel bedrijfstakken toeneemt.
Bij Belastingplan 2026 is met amendement 36812, nr. 73 Inge van Dijk en Grinwis voorgesteld de schijfgrens eenmalig verder te indexeren, naar €391.020, gedekt uit het overschot binnen de regelingen uit 2024 (€ 116 miljoen). Indexering van de schijfgrens, zodat die meestijgt met de kosten van R&D heeft volgens indieners effect op investeringsbereidheid van bedrijven in R&D. Omdat de WBSO loonkosten verlaagt, stimuleert dit innovatieve mkb-bedrijven om een extra R&D medewerker aan te nemen, of R&D activiteiten voor langere termijn te kunnen volhouden.
Indieners stellen voor de schijfgrens per 1 januari 2027 wederom te indexeren tot een bedrag van €396.082 uit het overschot van 2025 (€235 miljoen).

Toelichting technisch
Met dit amendement wordt geregeld dat de inflatiecorrectie van artikel 10.1 van de Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001) bij het begin van 2027 eenmalig overeenkomstig,

dus met toepassing van de tabelcorrectiefactor, bedoeld in artikel 10.2 Wet IB 2001, wordt toegepast op het in artikel 23, derde en vierde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (in de praktijk vaak – en ook hierna – aangeduid als: WBSO) vermelde bedrag, onderscheidenlijk laatstvermelde bedrag. Dit bedrag betreft het bedrag van de schijfgrens tussen de eerste en tweede schijf van de WBSO. Onder dit bedrag bedraagt het tegemoetkomingspercentage 36% en daarboven 16%.
De indieners stellen voor om de budgettaire consequenties van de bovengenoemde indexatie ad € 3 miljoen te dekken door dat bedrag te verrekenen met het bedrag van de cumulatieve onderuitputting van de WBSO, dat in 2025 circa € 235 miljoen bedroeg. Voorgesteld wordt om de schijfgrens verder te indexeren voor 2027 met de tabelcorrectiefactor van 1,3% en dus te verhogen tot een bedrag van € 396.082. Eerder is de WBSO-schijfgrens ook eenmalig geïndexeerd, een indexatie die overigens behouden blijft zoals blijkt uit de brief die met Prinsjesdag 2026 is uitgegaan. Het verlengen van de eenmalige indexatie zorgt er naar verwachting voor dat de cumulatieve onderuitputting additioneel met € 5 miljoen jaarlijks terugloopt.
Aangenomen. Voor: PRO, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, VVD, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en FVD.

Vervallen artikel LII, LIV en LV
73 (Hoogeveen c.s.) over het schrappen van de vaststelling van de tabelcorrectiefactor voor 2028 bij algemene maatregel van bestuur

Dit amendement laat de artikelen vervallen die de inflatiecorrectie voor 2028 nu al beperken. Hiermee vervalt de bevoegdheid van de regering om het toepassingspercentage voor 2028 bij algemene maatregel van bestuur vast te stellen.

Het Belastingplan 2027 regelt de belastingheffing voor 2027. Het wetsvoorstel legt echter ook een lastenverzwaring voor 2028 vast, zonder dat de hoogte daarvan in de wet staat. De wet noemt alleen een opbrengst. De regering stelt dat een percentage voor 2028 nu nog niet in de wet kan, omdat de tabelcorrectiefactor voor dat jaar nog niet bekend is. Dat is juist een reden om het besluit niet nu te nemen. De opbrengst van de vrijheidsbijdrage voor 2028 is sinds het coalitieakkoord in de meerjarenraming opgenomen. Die raming is niet afhankelijk van dit wetsvoorstel: het is gebruikelijk dat maatregelen voor een volgend jaar in het belastingplan van dat jaar wettelijk worden geregeld. Het staat de regering vrij in het Belastingplan 2028 een beperking voor te stellen, met het percentage in de wet. Om die reden bevat dit amendement geen dekking.
Aangenomen. Voor: PRO, Volt, PvdD, CDA, DENK, SGP, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Artikel LXIII, zesde lid
24 (Grinwis en Beckerman) over 1 januari 2028 als wettelijke inwerkingtredingsdatum voor de uitzondering voor woningcorporaties op de earningsstrippingmaatregel

Dit amendement regelt dat de voorgestelde uitzondering voor woningcorporaties op de earningsstrippingmaatregel per 1 januari 2028 in werking treedt, zonder dat daarvoor nog een afzonderlijk koninklijk besluit nodig is. De indieners willen hiermee zekerheid bieden over de invoering van een maatregel die van groot belang is voor de investeringscapaciteit van woningcorporaties en daarmee voor de bouw van betaalbare huizen.
Met de uitzondering wordt een belangrijke fiscale belemmering voor investeringen in de volkshuisvesting weggenomen. Woningcorporaties hebben een omvangrijke maatschappelijke investeringsopgave, waarbij zij sterk afhankelijk zijn van financiering met vreemd vermogen. De generieke renteaftrekbeperking raakt hen daardoor in het bijzonder. Het kabinet trekt vanaf 2028 structureel € 425 miljoen per jaar uit om deze belemmering weg te nemen. Dit vergroot de ruimte voor investeringen in nieuwe woningen, verduurzaming en verbetering van de bestaande voorraad.
Het kabinet heeft er nadrukkelijk voor gekozen de maatregel al in het Belastingplan 2027 op te nemen, terwijl de lastenverlichting pas vanaf 2028 ingaat. Het kabinet beoogt daarmee dat corporaties al in 2027 rekening kunnen houden met de toekomstige

lastenverlichting. Het Waarborgfonds Sociale Woningbouw (WSW) en de Autoriteit woningcorporaties (Aw) hebben corporaties ook opgeroepen dan wel de ruimte geboden om de aangekondigde uitzondering vanaf 2028 in hun financiële prognoses te verwerken. Daar wringt volgens de indieners de voorgestelde inwerkingtredingsbepaling. Wanneer de invoering afhankelijk blijft van een nader koninklijk besluit, bestaat er ondanks de aankondiging van het kabinet geen zekerheid dat de maatregel daadwerkelijk op 1 januari 2028 van kracht wordt. Zolang de inwerkingtreding niet wettelijk is verzekerd, kunnen corporaties bij hun meerjarenbegrotingen en investeringsbeslissingen onvoldoende op de aangekondigde lastenverlichting rekenen. Een woningcorporatie kan immers alleen verantwoord langjarige verplichtingen aangaan wanneer voldoende zekerheid bestaat over de toekomstige financiële ruimte. Deze begrotingen moeten uiterlijk op 15 december 2026 worden ingediend.

Het kabinet heeft het voorbehoud opgenomen om zekerheid te verkrijgen over de verenigbaarheid van de regeling met het Europese staatssteunrecht. De indieners onderkennen dat hierover zekerheid nodig is, maar achten het beschikbare Europese kader voldoende om 1 januari 2028 nu al in de wet vast te leggen. Het amendement beoogt daarmee tevens te bevorderen dat de door het kabinet nodig geachte informele afstemming met de Europese Commissie tijdig afrondt.
De Europese ATAD-richtlijn biedt ruimte om langlopende openbare-infrastructuurprojecten uit te zonderen van de generieke renteaftrekbeperking. De Raad van State heeft erop gewezen dat sociale huisvesting onder deze uitzonderingsmogelijkheid lijkt te kunnen vallen. Daarnaast voorziet het herziene Europese DAEB-vrijstellingsbesluit in mogelijkheden om sociale huisvesting te ondersteunen zonder voorafgaande goedkeuring door de Europese Commissie. Daarbij staat het Europese staatssteunkader toe dat steun voor sociale huisvesting binnen een gesloten stelsel uitsluitend aan de daarvoor aangewezen instellingen wordt verleend.

Naar aanleiding van het advies van de Raad van State heeft de regering de fiscale uitzondering bovendien beperkt tot de DAEB-activiteiten van woningcorporaties. Daarmee wordt de maatregel gericht op de uitvoering van hun wettelijke volkshuisvestelijke taken. Ook het kabinet spreekt in het nader rapport de verwachting uit dat de regeling binnen het herziene DAEB-vrijstellingsbesluit past.
De indieners zien in deze omstandigheden onvoldoende aanleiding om de ingangsdatum van de maatregel vooralsnog open te laten. Uiteraard blijft het kabinet gehouden om de uitvoering van de regeling in overeenstemming te brengen met de Europese staatssteunregels. Dat staat echter los van de wenselijkheid om de door het kabinet zelf beoogde invoeringsdatum wettelijk vast te leggen. Dit amendement legt daarom 1 januari 2028 als datum van inwerkingtreding in de wet vast, zodat corporaties bij hun investeringsbeslissingen van die datum kunnen uitgaan.
Aangenomen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, DENK, SGP, ChristenUnie, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en PVV.

Verworpen en ingetrokken amendementen

Diverse artikelen
19 (Beckerman) over woningcorporaties vrijstellen van vennootschapsbelasting

Dit amendement stelt woningcorporaties met ingang van 2027 vrij van vennootschapsbelasting. De derving wordt gedekt door het hoge tarief in de vennootschapsbelasting met 0,9 procentpunt te verhogen. Het lage tarief blijft ongewijzigd, zodat het mkb niet wordt geraakt. Momenteel betalen woningcorporaties circa €800 miljoen aan Vpb, wat volgens Aedes op gaat lopen tot circa €1,5 miljard in 2029. Ieder euro die de woningcorporaties moeten besteden aan Vpb is een euro die niet besteed kan worden aan het bouwen van woningen. In het rapport *Redenen waarom bedrijven uit Nederland vertrekken* wordt het gebrek aan beschikbaarheid van betaalbare woningen benoemd als één van de voornaamste push-factoren voor waarom bedrijven uit Nederland vertrekken. Voor het vestigingsklimaat is het daarom wenselijk dat woningcorporaties de

ruimte krijgen om woningen te bouwen. Dan is het volgens indiener ook logisch dat bedrijven via de Vpb het vestigingsklimaat hierin ondersteunen.
Verworpen. Voor: PRO, de SP, Volt, de PvdD en DENK

Diverse artikelen
41 (Teunissen) over het afschaffen van de landbouwvrijstelling

De landbouwvrijstelling regeling zorgt ervoor dat boeren zijn vrijgesteld van het betalen van belasting over winst die ze maken bij het verkopen van grond (aan andere boeren). Alle andere bedrijven die een (boek)winst maken op een bedrijfsmiddel zijn over die winst wel belasting verschuldigd. En vrijstelling van belasting geldt evenmin bij winst op grondverkoop door bedrijven die geen boer zijn. Het invoeren van deze regeling had in 1918 een goede reden. Boeren met grond in eigendom werden destijds fiscaal benadeeld ten opzichte van grondeigenaren die hun grond verpachtten. De landbouwvrijstelling trok het fiscale speelveld gelijk. Maar sinds 2001 gingen alle ondernemingen winstbelasting betalen over (boek)winst bij verkoop van bedrijfsmiddelen, van welke aard ook – behalve dus de boeren met grond. De regeling is geëvalueerd door onderzoeksbureau SEO, in opdracht van de ministeries van Landbouw en Financiën, en in het voorjaar van 2024 met de Kamer gedeeld. Zij concludeerden: "De landbouwvrijstelling is doeltreffend noch doelmatig en kan ook niet gerechtvaardigd worden uit het realiseren van (eventueel wenselijke) neveneffecten. Afschaffing is de logische en uitvoerbare beleidsoptie". Dit kabinet heeft, evenals het vorige, aangegeven het belastingstelsel te willen versimpelen door regelingen te schrappen die niet doelmatig noch doeltreffend zijn te schrappen. Deze regeling voldoet aan al die criteria en heeft geen logische onderbouwing sinds de genoemde wetswijziging in 2001. De Algemene Rekenkamer merkte recent nog op dat de aanbevelingen, waaronder het afschaffen van de vrijstelling "duidelijk" zijn, maar "nog niet opgevolgd". De Algemene Rekenkamer noemt de landbouwvrijstelling een "ondoeltreffend beleidsinstrument" en doet de aanbeveling om deze vrijstelling af te schaffen (Kamerstuk 36 800 XIV, nr. 5). Dit amendement schaft de landbouwvrijstelling in de winstsfeer af. De budgettaire gevolgen zonder overgangsrecht zijn in 2027 0,1 miljard euro. De opbrengst loopt op tot structureel 0,2 miljard euro per jaar.
Verworpen. Voor: PRO, SP, Volt, PvdD en DENK.

Invoegen artikel I, onderdeel Ga
43 (Keijzer) over kostenaftrek bij de bepaling van het werkelijk rendement inzake de exploitatie van onroerende zaken in box 3

Met dit amendement wordt beoogd per 1 januari 2027 alsnog kostenaftrek toe te staan bij de bepaling van het werkelijk rendement inzake de exploitatie van onroerende zaken in box 3. Nu sinds 3 november jl. duidelijk is dat de invoering van de Wet werkelijk rendement box 3 zo goed als zeker minstens 1 jaar verder opschuift, dient langs andere weg op korte termijn de te hoge belastingdruk op de exploitatie van direct vastgoed in Box3 te worden verlaagd. Op grond van de huidige box 3-regels geldt feitelijk geen kostenaftrek bij de bepaling van het 'werkelijk rendement'. Eerdere Kamervragen[1] maakten reeds duidelijk dat daardoor de belastingdruk zelfs bij middenhuur ruim boven de 100% van het netto-exploitatieresultaat vóór belasting uitkomt. Deze veel te hoge belastingdruk in box 3 heeft geleid tot massale verkoop van door particulieren verhuurde woningen ('uitpondgolf'). Ook het SEO[2] bevestigt dat in box 3 bij 'middenhuur' ná belasting structureel sprake is van negatieve rendementen. Zeer recente cijfers van het CBS[3] bevestigen deze uitpondgolf: in 2025 zijn 37.000 eerder door particulieren verhuurde woningen aan de huurmarkt onttrokken.

Woningzoekenden die geen toegang tot de sociale huur hebben en niet kunnen of niet willen kopen zijn hiervan de dupe. Bij de huidige ontwikkeling van de rente en koopprijzen is dit een groep die in omvang toeneemt. En dat terwijl de voorraad huurwoningen waarvoor zij in aanmerking komt met sprongen afneemt.
Aangezien het maatschappelijk gezien zeer onwenselijk is dat zoveel huurwoningen van de markt verdwijnen, is geboden dat het handelingsperspectief voor verhuurders op korte termijn substantieel verbetert. Kostenaftrek in box 3 is daarin een zeer belangrijke maatregel.

Met de invoering van een kostenaftrek voor de exploitatie van onroerende zaken wordt ook aangesloten bij de wijze waarop het rendement wordt bepaald in de Wet werkelijk rendement box 3. Omdat juist bij vastgoedexploitatie de kosten procentueel gezien aanzienlijk zijn ten opzichte van het bruto-rendement, is het aangewezen om voor deze categorie de kostenaftrek reeds binnen het nu nog bestaande forfaitaire stelsel in te voeren.
In de praktijk wordt de vuistregel gehanteerd dat de kosten 25% van de brutohuur zijn. Zo blijkt uit de jaarlijks door MSCI middels de 'MSCI Nederlandse jaarvastgoedindex' over een periode van inmiddels meer dan 30 jaar gerapporteerde informatie inzake de door institutionele vastgoedvermogensbeheerders beheerde woningportefeuilles dat deze kosten gemiddeld 25 tot 30% van de huuropbrengst omvatten. Om die reden is het percentage in dit amendement op 25% bepaald. In een aantal gevallen zijn de werkelijke kosten zelfs nog hoger dan 25%.
Met dit voorstel wordt tevens een ongelijkheid opgeheven die in de huidige wet besloten ligt. Het 'indirect' investeren in onroerende zaken levert in box 3 feitelijk wél kostenaftrek op (namelijk in de entiteit die de onroerende zaak exploiteert, en waarin een box 3-belastingplichtige participeert), terwijl thans de directe exploitatie (zelf investeren in 'stenen') geen recht op kostenaftrek geeft.
De financiële effecten van dit amendement zijn ongeveer 200 miljoen per jaar. Dekking voor de inkomstenderving kan dan ook gevonden worden in de reservering die binnen de rijksbegroting voor financiering van de hersteloperatie Box3 getroffen is. Doordat er minder gebruik wordt gemaakt van de box 3 tegenbewijsregeling dan aanvankelijk was begroot biedt deze reservering volgens de indiener hiervoor dan ook voldoende ruimte.
Tot slot is de indiener van mening dat de forfaitaire kostenaftrek al op korte termijn ingevoerd kan worden omdat er op dit moment bij "werkelijk rendement" al in het aangifteformulier in een specifiek invulveld wordt gevraagd naar de daadwerkelijke bruto huur die in dat jaar is ontvangen. De indiener is dan ook van mening dat, als het amendement wordt aangenomen, het aangifteformulier zo kan worden aangepast dat in dat veld ook een bedrag ingevuld kan worden dat 75% van die brutohuur is. Het amendement voorziet namelijk een forfaitaire kostenaftrek ter hoogte van 25% van de jaarhuur. De belastingdienst kan dit desnoods duidelijk maken in de toelichtingstekst van het aangifteformulier. De indiener ziet dan ook geen belemmeringen om de forfaitaire kostenaftrek niet in te laten gaan op 1 januari 2027.

[1] Zie https://open.overheid.nl/documenten/68d94025-4ca1-422e-94fd-aec2cfa8b418/file en zie Kamerstuk 36 602, nr. 17, p. 2 en Kamerstuk 36 602, nr. 26, p. 156-157.
[2] Zie https://www.seo.nl/wp-content/uploads/2025/11/2025-150-Investeringsklimaat-middenhuur.pdf p. 25, Figuur 2.1 toont voor de jaren 2026 en 2027 (huidige box 3 wet) negatieve rendementen.
[3] Zie https://www.cbs.nl/nl-nl/nieuws/2026/45/weer-minder-particuliere-verhuur-in-2025

Verworpen. Voor: SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Artikel I, onderdeel J, onder 1, 2 en 3
Artikel X, onderdeel E, onder 1, 2 en 3
79 (Markuszower) over een verhoging van de arbeidskorting

Door middel van dit amendement wordt het bedrag van de arbeidskorting bij alle drie de knikpunten verhoogd met € 897 in het kalenderjaar 2027. De totale verhoging van de arbeidskorting voor het jaar 2027 bedraagt daarmee € 1.030.
De dekking wordt gevonden in het verlagen van het ODA-budget voor de jaren 2027 tot en met 2031, waarmee de verhoging van de arbeidskorting cumulatief wordt gedekt in de kabinetsperiode.

Budgettaire gevolgen in miljoenen euro's, prijzen 2026, + is saldoverbeterend

	2027	2028	2029	2030	2031	Struc
Verhogen AK op alle knikpunten met 1.030 euro i.p.v. 133 euro*	-6.755	-6.755	-6.755	-6.755	-6.755	-6.755

Totaal	-6.755	-6.755	-6.755	-6.755	-6.755	-6.755

Verworpen. Voor: BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en FVD.

Vervallen artikel II, onderdelen Ca en Cb
Invoegen artikel X, subonderdeel 3a
75 (Jimmy Dijk) over de wijzigingen van de aftrek van uitgaven voor specifieke zorgkosten terugdraaien

Met dit amendement wordt geregeld dat de met de derde nota van wijziging in het wetsvoorstel opgenomen en met de vierde nota van wijziging nader gewijzigde aanpassingen van de aftrek van uitgaven voor specifieke zorgkosten (hierna: ASZ) worden teruggedraaid. Dit betekent dat de ASZ, zoals die op grond van de huidige wetgeving geldt, ook na 31 december 2027 ongewijzigd in stand blijft. Dit werkt tevens door in de daaraan gekoppelde tegemoetkoming op grond van het Besluit tegemoetkoming specifieke zorgkosten.
Ter dekking van het niet laten doorgaan van de in het wetsvoorstel, zoals dat na de vierde nota van wijziging is komen te luiden, opgenomen aanpassingen van de ASZ wordt in dit amendement geregeld dat het voor de zogenoemde expatregeling geldende percentage wordt verlaagd van 27%[1] naar 20,5%. Dit betreft het percentage van het aangewezen loon[2] voor de gerichte vrijstelling voor de forfaitaire bedragen van vergoedingen ter zake van of verstrekkingen in de vorm van de extra kosten die een werknemer die – kort gezegd -van buiten Nederland wordt aangeworven moet maken om in dat kader tijdelijk in Nederland te verblijven.

Budgettair
Het terugdraaien van de genoemde aanpassingen van de ASZ heeft op basis van de beschikbare ramingen een structureel budgettair effect van € 279 miljoen per jaar vanaf 2028. Dit budgettaire effect wordt ingevolge dit amendement volledig gedekt door de genoemde aanpassing van de expatregeling.

De opbrengst van het amendement wordt als volgt geraamd:

Tabel: Budgettaire effecten maatregel '+ = saldoverbeterend/lastenverzwarend'

(Bedragen in mln euro)	2027	2028	2029	2030	struc
Terugdraaien aanpassing aftrek specifieke zorgkosten*	0	-279	-279	-279	-279
Aanpassen percentage expatregeling van 27% naar 20,5%	358	310	291	289	289
Totaal	358	31	12	10	10

*Van deze lastenverzwaring is € 248 miljoen aan de inkomstenkant en € 31 miljoen aan de uitgavenkant.

[1] Dit is ook het percentage dat ingevolge het Belastingplan 2025 met ingang van 1 januari 2027 (in beginsel voor de gehele looptijd) zou gelden.
[2] Het gaat om de som van:
[a.] het loon uit tegenwoordige dienstbetrekking ter zake van het verblijf buiten het land van herkomst dat is genoten tijdens de looptijd van de bewijsregel en waarover met toepassing van de artikelen 20a, 20b, 26 en 26b Wet LB 1964 belasting wordt geheven, voor zover de ingekomen of uitgezonden werknemer ter zake geen recht heeft op voorkoming van dubbele belasting;
[b.] de vergoeding voor extraterritoriale kosten.

Verworpen. Voor: PRO, SP, PvdD, DENK, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Artikel X, onderdeel G
Invoegen artikelXLV, onderdeel Aa
50 (Stoffer c.s.) over het behouden van de vrijstelling voor branche-eigen producten

In het Belastingplan 2027 wordt voorgesteld om de gerichte vrijstelling voor branche-eigen producten af te schaffen. Dit amendement behoudt deze vrijstelling. De voorgenomen afschaffing zorgt ervoor dat een veelgebruikte arbeidsvoorwaarde onmogelijk wordt gemaakt. In diverse sectoren wordt deze vrijstelling veelvuldig ingezet. De impact van de afschaffing lijkt daarmee groter dan verwacht.
Voorgesteld wordt om de gerichte vrijstelling licht in te perken en deze daarmee meer gericht te maken. Het maximumbedrag dat gericht vrijgesteld vergoed, verstrekt of ter beschikking gesteld kan worden, wordt namelijk verlaagd naar € 250 per kalenderjaar. Mogelijk komt dit ook de doeltreffendheid en doelgerichtheid van de regeling ten goede. Het maximumkortingspercentage blijft gelijk op 20%.
Dekking wordt gevonden door de geplande verhoging per 1 januari 2027 van het percentage van de eerste schijf van de vrije ruimte van 2% naar 2,16% niet door te voeren, waardoor dit percentage gelijk blijft ten opzichte van 2026. De resterende dekkingsopgave wordt geregeld door per 1 januari 2027 het percentage van de tweede schijf van de vrije ruimte met 0,04%-punt te verlagen van 1,18% naar 1,14%.

Budgettaire gevolgen

	+ = is opbrengst in mln euro's prijzen 2026
Verlagen maximale gerichte vrijstelling voor branche-eigen producten van € 500 naar € 250	-87
Verlagen tarief eerste schijf van 2,16% naar 2%	43
Verlagen tarief tweede schijf met 0,04%-punt naar 1,14%	45
Totaal	**1**

Verworpen. Voor: PRO, Volt, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Artikel XIX, onderdeel B, onder 2
Invoegen artikel XIX, onderdeel aBa
Artikel LXIII, eerste lid, onderdeel d
52 (Inge van Dijk en Van Eijk) over een forfaitair deel in plaats van het volledige renteverschil als ingeprijsd aanmerken

Algemeen
Indiener beoogt met dit amendement de in Belastingplan 2027 voorgestelde maatregel voor ingeprijsde valutaresultaten proportioneler en rechtszekerder te maken. Bij afdekkingsinstrumenten waarbij een hoofdsom ter beschikking wordt gesteld, wordt in de toelichting bij het wetsvoorstel voor de bepaling van het ingeprijsde valutaresultaat aangesloten bij het volledige relevante renteverschil. Dit doet onvoldoende recht aan het feit dat renteverschillen ook door andere factoren worden bepaald, zoals inflatie, risicopremies en andere marktfactoren. Daarmee bestaat het risico dat ook resultaten die niet aan valutaontwikkelingen zijn toe te rekenen buiten de deelnemingsvrijstelling vallen. Dit kan forse impact hebben op een beperkt aantal Nederlandse hoofdkantoren, de maatregel levert immers €120 miljoen op en raakt ca. 25 ondernemingen.
De indiener vindt het daarom wenselijk om niet het volledige renteverschil, maar een forfaitair deel daarvan als ingeprijsd aan te merken. Het uitgangspunt van de voorgestelde maatregel blijft daarmee overheid, maar de maatregel biedt wel meer rechtszekerheid en voorkomt dat ondernemingen onevenredig worden geraakt door een benadering die onvoldoende rekening houdt met andere prijsbepalende factoren. Als een belastingplichtige aannemelijk kan maken dat het werkelijk ingeprijsde valutaresultaat lager ligt, wordt van dat lagere resultaat uitgegaan.

De maatregel wordt gedekt door een aanscherping van de liquidatieverliesregeling. Hiermee wordt voorkomen dat verliezen die al in het buitenland fiscaal zijn verrekend, ook in Nederland in aftrek worden gebracht. Dit sluit aan bij het uitgangspunt dat hetzelfde verlies niet meer dan een keer fiscaal kan worden afgetrokken.
Met dit amendement zoekt indiener een evenwicht tussen het tegengaan van onevenwichtige fiscale uitkomsten, het bieden van rechtszekerheid aan ondernemingen en het behoud van een aantrekkelijk Nederlands vestigingsklimaat.
Het amendement is budgettair neutraal. De dekking van €25 miljoen wordt ingezet voor een forfaitaire benadering die daarmee uitkomt op 79%. Het percentage van 79% is daarmee geen economische vaststelling van het ingeprijsde valutaresultaat, maar volgt uit de beschikbare budgettaire dekking.
Budgettaire gevolgen
De voorgestelde wijze om het ingeprijsde resultaat te bepalen voor de toepassing van artikel 13, lid 7 Wet Vpb 1969 heeft een structurele budgettaire derving van € 25 miljoen tot gevolg. Deze derving wordt gedekt door aanpassing van de liquidatieverliesregeling. Deze geeft een opbrengst van € 25 miljoen. Daarmee is dit amendement budgettair neutraal.

Uitvoeringsgevolgen
De maatregel is uitvoerbaar voor boekjaren die beginnen op of na 1 januari 2027. De maatregel zal volgens de uitvoering leiden tot extra complexiteit in de liquidatieverliesregeling en de regeling voor valuta-afdekinstrumenten in de deelnemingsvrijstelling.
Indiener acht de verhoogde complexiteit in de deelnemingsvrijstelling gerechtvaardigd in relatie tot het beoogde doel, namelijk een voor belastingplichtigen eenvoudigere en evenwichtigere regeling.
Daarnaast acht indiener de wijzigingen in de liquidatieverliesregeling gerechtvaardigd, omdat dit de regeling beter maakt. Met deze aanpassing wordt immers voorkomen dat hetzelfde economische verlies zowel door verrekening in het buitenland als via de Nederlandse liquidatieverliesregeling fiscaal in aanmerking wordt genomen, terwijl daadwerkelijk niet elders benutte verliezen voor aftrek beschikbaar blijven.

Onderdeelsgewijze toelichting

Onderdeel I
Het voorgestelde artikel 13, drieëntwintigste lid, Wet Vpb 1969 regelt dat voor de toepassing van het voorgestelde artikel 13, zevende lid, Wet Vpb 1969 onder het niet-ingeprijsde valutaresultaat wordt verstaan het valutaresultaat dat met de rechtshandeling, bedoeld in het zevende lid, wordt behaald verminderd met het ingeprijsde valutaresultaat. Het bedrag aan ingeprijsde valutaresultaat wordt voor afdekkingsinstrumenten waarbij een hoofdsom ter beschikking wordt gesteld, gesteld op 79% van het ingeprijsde valutaresultaat, als zijnde het cumulatieve verschil op het moment van aangaan van dat afdekkingsinstrument tussen de rente op de hoofdsom van dat afdekkingsinstrument in de vreemde geldeenheid ten opzichte van de rente op de hoofdsom van een daarmee vergelijkbaar afdekkingsinstrument in de geldeenheid waarin de belastingplichtige het belastbare bedrag berekent. Daarbij biedt het voorgestelde artikel 13, drieëntwintigste lid, Wet Vpb 1969 belastingplichtigen de mogelijkheid aannemelijk te maken dat op het moment van aangaan het bedrag van het werkelijk ingeprijsde valutaresultaat lager is.

Dit onderdeel van het amendement geeft naar schatting een jaarlijkse derving van € 25 miljoen.

Onderdeel II
De voorgestelde toevoeging aan artikel 13d, vijfde lid, eerste zin, Wet Vpb 1969, bepaalt dat het door de belastingplichtige in aanmerking te nemen liquidatieverlies wordt verminderd met de verliezen van het ontbonden lichaam die bij de belastingplichtige of een met hem verbonden lichaam, of een met het ontbonden lichaam verbonden lichaam of bij een lichaam dat of een persoon die de onderneming geheel of gedeeltelijk voortzet of een met dat lichaam verbonden lichaam reeds zijn verrekend. Het gaat daarbij om de verliezen die sinds de verkrijging van de deelneming in het ontbonden lichaam door de

belastingplichtige of een met hem verbonden lichaam zijn ontstaan. De reden daarvan is dat dat de verliezen zijn die – zonder de toepassing van de voorgestelde wijziging van artikel 13d, vijfde lid, Wet Vpb 1969 – door de samenloop van de liquidatieverliesregeling en een buitenlandse verrekeningsmogelijkheid voor dubbele aftrek in aanmerking kunnen komen. Het voorgaande kan met een voorbeeld worden geïllustreerd.

Voorbeeld 1 – Overdracht van verliezen
Besloten vennootschap X (X BV) is in Nederland vennootschapsbelastingplichtig. X BV houdt direct alle aandelen in een naar het recht van EU-lidstaat B opgerichte en aldaar gevestigde vennootschap B Ltd. Het door X BV voor B Ltd. opgeofferde bedrag bedraagt € 20 miljoen. Na verloop van tijd wordt besloten B Ltd. te ontbinden. De liquidatie-uitkering bedraagt nihil. B Ltd. heeft op basis van de in EU-lidstaat B geldende verliesoverdrachtregeling tijdens haar bestaan € 5 miljoen verlies overgedragen aan een met haar verbonden lichaam dat eveneens in EU-lidstaat B is gevestigd. Op basis van het huidige artikel 13d, vijfde lid, Wet Vpb 1969 zou door X BV een liquidatieverlies van € 20 miljoen -/- € 0 = € 20 miljoen in aanmerking kunnen worden genomen. Er wordt onder de huidige regeling geen rekening gehouden met het verlies van B Ltd. van € 5 miljoen dat reeds door een groepsmaatschappij in EU-lidstaat B is verrekend. Ingevolge de met dit amendement voorgestelde aanpassing van artikel 13d, vijfde lid, Wet Vpb 1969 wordt met dit in EU-lidstaat B reeds verrekende verlies wel rekening gehouden. Het door X BV in aanmerking te nemen liquidatieverlies bedraagt derhalve € 20 miljoen -/- € 0 -/- € 5 miljoen = € 15 miljoen. X BV kan dit verlies in aftrek brengen, mits wordt voldaan aan de overige voorwaarden van artikel 13d Wet Vpb 1969.

Het kan zo zijn dat het verlies van de deelneming in een andere valuta luidt dan de functionele valuta van de belastingplichtige. In dat geval worden de verliezen die bijvoorbeeld op het niveau van die deelneming of een daarmee verbonden lichaam zijn verrekend, omgerekend naar functionele valuta van de belastingplichtige. Het omrekenen van de verrekende verliezen geschiedt tegen de gemiddelde koers die geldt voor het jaar waarin de belastingplichtige het liquidatieverlies in aanmerking neemt. Daarmee wordt zoveel mogelijk voorkomen dat tegen historische gemiddelde koersen over meerdere jaren buitenlandse verliezen naar euro moeten worden omgerekend.

Dit onderdeel van het amendement geeft naar schatting een jaarlijkse opbrengst van € 25 miljoen. Dit bedrag heeft betrekking op het deel van het liquidatieverlies dat in aanmerking komt voor verrekening in het buitenland.
Verworpen. Voor: CDA, de VVD, de SGP, de ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en FVD.

Invoegen artikel XIX, onderdeel Ba
16 (Dobbe) over een verhoging van het hoge vpb-tarief met 0,1%-punt

Dit amendement regelt een verhoging van het hoge tarief in de vennootschapsbelasting met 0,1%-punt. De structurele budgettaire opbrengst daarvan is € 122 miljoen. Daarmee wordt gezorgd voor de dekking van een amendement op de VWS-begroting waarmee een bezuiniging van € 120 miljoen op de ouderenzorg wordt tegengehouden.
In het Hoofdlijnenakkoord Ouderenzorg (HLO) is bepaald dat er, bovenop het resterende deel van de al geplande bezuinigingen, in 2027 nog € 120 miljoen moet worden opgehaald. Dat is ingevuld via de maatregel 'Wlz-zorg zonder verblijf'.[1] Deze bezuiniging loopt op termijn op tot € 360 miljoen structureel vanaf 2030. De invulling daarvan is opmerkelijk te noemen. Per 2028 moet er één nieuwe leveringsvorm komen voor Wlz-zorg zonder verblijf, waardoor het Modulair Pakket Thuis (MPT) en het Volledig Pakket Thuis (VPT) worden samengevoegd. Daarmee zou het langer thuis wonen opnieuw meer worden gestimuleerd. Voor 2027 zou de bezuiniging volgens het HLO moeten worden ingericht door het MPT voorliggend te maken op het VPT.
Daarmee wordt doorgegaan met een lange traditie van het afbouwen van de ouderenzorg. In 2015 werden de verzorgingshuizen gesloten, omdat de zorg efficiënter thuis geleverd zou kunnen worden. Inmiddels wordt het VPT juist als te duur gezien, omdat die verwachting van efficiëntere zorg thuis toch niet bleek te kloppen. Nu wordt dus om de gevolgen van die denkfout recht te zetten gekozen voor het uitfaseren van het VPT,

waardoor ouderen minder zorg dreigen te krijgen. Weer wordt de ouderenzorg dus hervormd vanuit de gedachte dat er teveel zorg wordt geleverd en het teveel geld kost. De indiener stelt een andere aanpak voor. Eerst moet worden gekeken naar wat nodig is voor het leveren van goede ouderenzorg. Vervolgens dient de financiering op basis daarvan te worden aangepast. De verwachting is dat de zorg dan ook goedkoper wordt, aangezien dan waarschijnlijk vaker wordt gekozen voor fijne kleinschalige geclusterde woonvormen zonder marktwerking, waar de zorg efficiënter kan worden geleverd dan bij ouderen thuis. Het uitgangspunt zou echter moeten zijn wat ouderen nodig hebben, niet het besparen van geld.
De indiener vindt het daarom rechtvaardiger om een kleine extra bijdrage te vragen aan winstgevende bedrijven, dan om de rekening neer te leggen bij de ouderenzorg, die nu al sterk onder druk staat.

[1] Kamerstuk 2025D25726.
Verworpen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, PvdD, DENK en PVV.

Invoegen artikel XXA
Invoegen artikel XXVII, onderdelen Aa en Ab
Invoegen artikel LXIII, eerste lid, onderdeel ca
46 (Grinwis) over verlaging van de energiebelastingtarieven voor elektriciteit in de eerste en tweede schijf

Dit amendement verlaagt de energiebelastingtarieven in de eerste en tweede schijf voor elektriciteit (0-10.000 kWh) met ingang van 1 januari 2027 met 0,3 eurocent (prijspeil 2026 en dus vóór indexatie per 1 januari 2027) van 8,80 naar 8,50 eurocent. Voorts wordt voorgesteld de belastingvermindering met ingang van genoemde datum te verhogen met € 10 van € 519,58 naar € 529,58. De budgettaire gevolgen worden weergegeven in tabel 2. Daarbij is er rekening mee gehouden dat de belastingvermindering vanaf 1 januari 2030 wordt toegespitst op huishoudens.
Indiener constateert dat de laatste maanden, sinds de publicatie van de koopkrachtramingen van het CPB op Prinsjesdag 2026, de prijs van vooral aardgas, maar ook van elektriciteit is doorgestegen. De afspraken in het Herstel- en Veerkrachtplan (HVP) met Brussel maken het onmogelijk om in 2026 te besluiten de energiebelasting op gas te verlagen. Derhalve kiest indiener ervoor de belastingvermindering per aansluiting te verhogen - die relatief goed uitpakt voor de lagere en middeninkomens - en de tarieven op elektriciteit te verlagen. Deze verlaging is extra welkom gelet op het vervallen van de salderingsregeling op zonnepanelen in 2027.
Dekking wordt gevonden in het vermogensdomein, namelijk via een verkorting van de eerste tariefschijf in de schenk- en erfbelasting, zoals weergegeven in tabel 1. De structurele overdekking kan worden gezien als een bijdrage aan de (structurele) gaten die het kabinet slaat in de opbrengsten uit het vermogensdomein.

Budgettaire gevolgen

Tabel 1: Budgettaire gevolgen verkorten eerste schijf schenk- en erfbelasting

	2027	2028	2029	2030	struc.
verkorten eerste schijf schenk- en erfbelasting met € 52.000	193	197	201	203	203

Tabel 2: Budgettaire gevolgen energiebelasting in miljoenen euro's ten opzichte van het basispad

	2027	2028	2029	2030	2031	2032 (= struc.)
Energiebelasting elektriciteit 0-10.000 kWh	-91	-90	-90	-90	-91	-91
Belastingvermindering	-102	-100	-99	-90	-88	-87
Totaal	-193	-190	-189	-180	-179	-178

Onderdeelsgewijs

Onderdelen I en III
Met het voorgestelde artikel XXA wordt de eerste tariefschijf in de schenk- en erfbelasting met ingang van 1 januari 2027 verkort met € 52.000.
Het voorgestelde artikel LXIII, eerste lid, onderdeel ca, regelt dat artikel XXA eerst toepassing vindt nadat artikel 35a, eerste lid, van de Successiewet 1956 bij het begin van het kalenderjaar 2027 is toegepast.

Onderdeel II
Met artikel XXVII, onderdeel Aa, wordt voorgesteld de in artikel 59, eerste lid, onderdeel c, eerste en tweede aandachtsstreepje, van de Wet belastingen op milieugrondslag (Wbm) opgenomen energiebelastingtarieven in de eerste en tweede schijf elektriciteit met ingang van 1 januari 2027 te verlagen met 0,3 eurocent (prijspeil 2026). Met artikel XXVII, onderdeel Ab, wordt voorgesteld de belastingvermindering in artikel 63, eerste lid, Wbm met ingang van 1 januari 2027 te verhogen met € 10.
Verworpen. Voor: PRO, Volt, PvdD, DENK en ChristenUnie.

Invoegen Artikel XXIA
39 (Teunissen)) over 0% btw op onbewerkte biologische groente en fruit

Dit amendement regelt dat een btw-tarief van 0% gaat gelden voor leveringen van onbewerkte biologische groente en fruit die plegen te worden aangewend voor menselijke consumptie. Daarmee wordt een uitzondering gemaakt op de regel dat voor leveringen van voedingsmiddelen het verlaagde btw-tarief van 9% geldt. Dit amendement voorziet erin om de btw op onbewerkte biologische groente en fruit voor menselijke consumptie per 1 januari 2027 af te schaffen.
Gezonde voeding is een eerste basisbehoefte, maar steeds meer mensen kunnen door de stijgende prijzen hun boodschappen niet of nauwelijks nog betalen. Eén op de zes mensen die gezonder willen eten, geeft aan dat niet te kunnen betalen. En dit terwijl momenteel de helft van de volwassenen en een kwart van de jongeren (ernstig) overgewicht heeft. Door geen btw meer te heffen op onbewerkte biologische groente en fruit wordt in ieder geval een begin gemaakt met het betaalbaar en aantrekkelijker maken van gezond eten.
Ook stelt dit meer boeren in staat biologisch te blijven telen of de omslag te maken, waardoor zij minder hoeven te werken met pesticiden.
Twijfels over de uitvoerbaarheid van een nultarief op groente en fruit kunnen worden weggenomen, door te kijken naar andere landen waar de btw op groente en fruit al succesvol is verlaagd of afgeschaft. Zo geldt er bijvoorbeeld een (super) verlaagd btw-tarief voor (bepaalde soorten) groente en fruit in Letland, Italië en Spanje.

Budgettaire gevolgen
De voorgestelde wijziging resulteert in een structurele derving van € 78 miljoen per jaar vanaf 2027. Voorgesteld wordt dit te dekken met het afschaffen van de landbouwvrijstelling in de winstsfeer. Hiervoor wordt een apart amendement ingediend.
Verworpen. Voor: SP, PvdD en DENK.

Invoegen artikel XXIA
40 (Teunissen) over het verlagen van het BTW-tarief op reparaties van huishoudapparaten

Volgens de Europese btw-richtlijn is het toegestaan om op bepaalde herstelwerkzaamheden een verlaagd btw-tarief toe te passen. Nederland maakt momenteel gedeeltelijk gebruik van deze mogelijkheid door het verlaagde btw-tarief van 9% toe te passen op het herstellen van onder andere fietsen, schoenen, kleding en huishoudlinnen. Sinds de inwerkingtreding van de Btw-tarievenrichtlijn op 6 april 2022 mogen lidstaten ook een verlaagd btw-tarief toepassen op de reparatie van huishoudapparaten. Van deze mogelijkheid maakt Nederland momenteel geen gebruik.
Het verlagen van de btw op reparaties van huishoudapparaten is een van de meest gesteunde maatregelen uit het burgerberaad. Deze brede steun onderstreept het belang dat burgers hechten aan het toegankelijker maken van reparaties en het verlengen van de levensduur van producten.

Om ervoor te zorgen dat huishoudens langer met hun apparaten kunnen doen doordat reparatie een aantrekkelijker economisch alternatief wordt voor het kopen van een nieuw product, is het belangrijk om het repareren van huishoudapparaten zo veel mogelijk te bevorderen. Daarmee gaan we zuiniger om met waardevolle grondstoffen en komen we dichter bij onze doelstellingen voor de circulaire economie.
Met de verlaging van het btw-tarief voor huishoudapparaten is een budgettaire derving gemoeid. Eerdere ramingen voor de reparatie van consumentenartikelen gingen uit van € 150 tot € 200 miljoen per jaar (Kamerstuk 32 140, nr. 198). Voor de reparatie van huishoudapparaten is de ingeschatte derving € 85 miljoen per jaar. Voorgesteld wordt deze derving te dekken door de verhoging van de vliegtaks voor businessclass. Hiervoor is een separaat amendement ingediend.
Verworpen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, Volt, PvdD en ChristenUnie.

Diverse artikelen
44 (Teunissen) over het schrappen van de accijnskorting voor benzine en diesel

Het kabinet is voornemens meer dan 2,1 miljard uit te geven aan accijnskorting op benzine en diesel. Deze korting is vooral voordelig voor rijke huishoudens met grote auto's. Bovendien draagt een korting op benzine en diesel bij aan meer verbruik, wat slecht is voor het klimaat.
Dit amendement schrapt de accijnskorting en laat de inkomsten terugvloeien naar de schatkist. De middelen kunnen veel gerichter gebruikt worden voor de ondersteuning van minder rijke huishoudens.

Toelichting technisch
Dit amendement beoogt de in het Belastingplan 2027 voorgestelde verlenging (in 2027) en gefaseerde afbouw (in 2028) van de accijnskortingen op ongelode lichte olie (benzine) en gasolie (diesel) voor Europees Nederland en de accijnskorting op benzine voor de BES-eilanden te laten vervallen. Daarnaast beoogt dit amendement de indexatie van de benzine- en dieselaccijns voor Europees Nederland per 1 januari 2027 te hervatten.
Met onderdeel IV blijft de voor 1 januari 2027 voorziene tariefwijzing voor benzine en diesel voor Europees Nederland uit het Belastingplan 2025[1], zoals gewijzigd bij het Belastingplan 2026[2], in stand. Daarmee worden de in het Belastingplan 2027 voorgestelde afwijkende tarieven niet ingevoerd. Per 1 januari 2027 bedragen de tarieven voor Europees Nederland € 1002,07 voor benzine en € 654,33 voor diesel. Deze bedragen worden per 1 januari 2027 nog geïndexeerd.

Met onderdeel V vervalt de uitzondering op de jaarlijkse indexatie van de tarieven per 1 januari 2027. Met de onderdelen I en II vervallen de overige in het Belastingplan 2027 voorgestelde wijzigingen van de accijnstarieven voor benzine en diesel voor 2028 en 2029. Met onderdeel III vervalt de voorgestelde accijnskorting op benzine voor de BES-eilanden. Onderdeel VI bevat de samenhangende aanpassingen van de inwerkingtredingsbepalingen.

Budgettaire reeks

(Bedragen in mln. euro)	2027	2028	2029	2030	2031	2032	struc
Afschaffen accijnskorting benzine en diesel	1.375	750	0	0	0	0	0

Deze bedragen zijn inclusief btw en inclusief de korting in de BES-landen.

[1] Artikel XLIII van het Belastingplan 2025.
[2] Artikel XXXVIII, onderdeel D, van het Belastingplan 2026.
Verworpen. Voor: PRO, Volt en PvdD.

Diverse artikelen
74 (Vermeer) over aanvullende verlaging van de accijnstarieven op diesel en LPG

NB: dit amendement vereist om wetstechnische redenen ook een gekoppeld amendement op het wetsvoorstel Overige fiscale maatregelen 2027, dat regelt dat de pseudo-eindheffing voor fossiele personenauto's vervalt. Deze twee amendementen moeten in samenhang worden bezien.

Toelichting technisch
Dit amendement beoogt de accijnstarieven op ongelode lichte olie (benzine) gedurende de jaren 2027 tot en met 2035 aanvullend te verlagen ten opzichte van de al vastgestelde tarieven in combinatie met de in het wetsvoorstel opgenomen aanpassingen daarvan. Daarbij wordt voorgesteld het tarief voor benzine vanaf 2027 niet meer te indexeren.
Voorts beoogt dit amendement de accijnstarieven op gasolie (diesel) en vloeibaar gemaakt petroleumgas (LPG) gedurende de jaren 2027 tot en met 2030 aanvullend te verlagen ten opzichte van de al vastgestelde tarieven in combinatie met de in het wetsvoorstel opgenomen aanpassingen daarvan. Daarbij wordt voorgesteld de tarieven voor diesel en LPG tot en met 2030 niet te indexeren.

Overzicht accijnstarieven en accijnskorting benzine per liter in €

Benzine	*2027*	*2028*	*2029*	*2030*	*2031*	*2032*	*2033*	*2034*	*2035*
Basispad (incl. ingeboekte korting)	*0,85169*	*0,94673*	*1,07280*	*1,09533*	*1,11943*	*1,14294*	*1,16694*	*1,19145*	*1,21647*
Bedrag korting accijnstarief benzine	*-0,01253*	*-0,03486*	*-0,02430*	*-0,01972*	*-0,02470*	*-0,02767*	*-0,01753*	*-0,02181*	*-0,01458*
Nieuw tarief benzineaccijns per liter	*0,83916*	*0,91187*	*1,04850*	*1,07561*	*1,09473*	*1,11527*	*1,14941*	*1,16964*	*1,20189*

Overzicht accijnstarieven en accijnskorting diesel per liter in €

Diesel	*2027*	*2028*	*2029*	*2030*
Basispad (incl. ingeboekte korting)	*0,55229*	*0,61580*	*0,70052*	*0,71523*
Bedrag korting accijnstarief diesel	*-0,00940*	*-0,02622*	*-0,01836*	*-0,01490*
Nieuw tarief dieselaccijns per liter	*0,54289*	*0,58958*	*0,68216*	*0,70033*

Overzicht accijnstarieven en accijnskorting LPG per kg in €

LPG	*2027*	*2028*	*2029*	*2030*
Basispad (incl. ingeboekte korting) per kg	*0,44915*	*0,45813*	*0,46867*	*0,47851*
Bedrag korting accijnstarief LPG per kg	*-0,00657*	*-0,01801*	*-0,01228*	*-0,00997*
Nieuw tarief LPG-accijns per kg	*0,44258*	*0,44012*	*0,45639*	*0,46854*

Het vorige kabinet heeft bij het Belastingplan 2026 besloten tot invoering van de pseudo eindheffing in de loonbelasting voor fossiele auto's. Dit betekent dat vanaf 01-01-27 zakelijke auto's met een brandstofmotor extra belast worden met een bijtelling van 12%. Indiener acht dit onwenselijk aangezien dit de flexibiliteit en handelingsperspectief van werkgever en werknemer beperkt. Daarnaast leidt een te snelle elektrificatie van het wagenpark tot netcongestie, waarvan de gevolgen steeds pijnlijker duidelijk worden.
Dit amendement zorgt ervoor dat de budgettaire opbrengst die gepaard gaat met het niet invoeren van de pseudoeindheffing ten goede komt aan accijnsverlaging. Daarbij is gekozen voor een evenredige verdeling tussen benzine, diesel en LPG tot 2030. Na 2030 geldt enkel een verlaagd tarief voor benzine.

Om de pseudo eindheffing te schrappen, dient indiener separaat een amendement in op de wet overige fiscale maatregelen.
Verworpen. Voor: SGP, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Artikel XXV, onderdeel A
Vervallen artikel XXV, onderdeel B
48 (Stoffer) over het behouden van de kleine brouwersregeling

Het doel van dit amendement is het behouden van de kleine brouwersregeling. De regeling geeft kleine onafhankelijke bierbrouwerijen een korting van 7,5% op het reguliere bieraccijnstarief. De voorgenomen afschaffing zet de winstgevendheid in de sector, waar veelal sprake is van kleine marges, verder onder druk. Dit wringt temeer omdat de afschaffing alleen kleine ondernemers raakt.
Met dit amendement wordt daarom voorgesteld de op grond van artikel XXV, onderdelen A en B, per 2028 voorgestelde afschaffing van het verlaagd accijnstarief voor bier van kleine brouwerijen (de kleine brouwersregeling) terug te draaien.
Indiener acht het gerechtvaardigd om de dekking te zoeken binnen hetzelfde domein. De beperkte budgettaire derving (twee miljoen euro) leidt er daarbij toe dat het reguliere accijnstarief slechts zeer beperkt verhoogd hoeft te worden. Ter dekking van de structurele budgettaire derving wordt daarom ook voorgesteld het accijnstarief voor bier per 2028 taakstellend te verhogen met € 0,04 (prijspeil 2026) en het verlaagd accijnstarief voor bier van kleine brouwerijen taakstellend te verhogen met € 0,04 (prijspeil 2026). Met de voorgestelde wijzigingen blijft de verhouding tussen beide tarieven gelijk op 100/92,5, wat ook de bedoeling is van de indiener.

Het terugdraaien van de afschaffing van de kleine brouwersregeling in de bieraccijns resulteert in een structurele budgettaire derving van € 2 mln. vanaf 2028 (prijspeil 2026). Het verhogen van het accijnstarief voor bier resulteert in een structurele budgettaire opbrengst van € 2 mln. vanaf 2028 (prijspeil 2026).

Tabel 1: Budgettaire impact amendement (In mln. €).

	2027	2028	Struc.
Terugdraaien afschaffing kleine brouwersregeling	0	-2	-2
Verhogen accijns op bier	0	2	2

Verworpen. Voor: SP, 50PLUS, SGP, JA21, BBB, Lid Keijzer en FVD.

Artikel XXV, onderdeel C
Artikel XLV, onderdeel B
9 → **15** (Keijzer) over een verlaging van de accijns op benzine

Het kabinet is van plan om de accijns op ongelode lichte olie vanaf 2028 te verhogen[1]. Om het tarief van € 851,69[2] per 1.000 liter te kunnen toepassen wordt in 2027 een bedrag van 899 miljoen euro[3] door dit kabinet gereserveerd. De indiener is echter van mening dat terwijl andere landen de accijnzen fors verlagen Nederland nog te veel achterblijft wat ten koste gaat van de ruimte in mensen hun portemonnee en ondernemers aan de grens. De indiener beoogt daarom met dit amendement de huidige accijnsverlaging verder op te hogen met nog eens ongeveer 17 cent per liter. Daarmee komt de totale verlaging in 2027 uiteindelijk op ongeveer 34 cent.

De dekking voor dit amendement wordt gevonden in de middelen voor ontwikkelingssamenwerking en defensie. De indiener stelt voor om bij de begroting van buitenlandse handel en ontwikkelingssamenwerking € 100 miljoen euro in 2027 vrij te maken binnen ontwikkelingssamenwerking en nog een keer € 200 miljoen in 2027 binnen de niet-militaire steun aan Oekraïne.

Bij de begroting van Defensie stelt de indiener voor om 600 miljoen euro in 2027 vrij te maken binnen de militaire steun aan Oekraïne. In totaal wordt hiermee 900 miljoen euro beschikbaar gemaakt voor de financiering van deze verlaging.

Met deze accijnsverlaging wordt de koopkracht van huishoudens versterkt en krijgen gezinnen en ondernemers wat meer lucht in hun portemonnee. De indiener is daarbuiten ook van mening dat dit amendement als gevolg heeft dat de gehele economie een boost krijgt. Zo schat de Rabobank dat door de hoge energie en benzineprijzen een netto koopkrachtdaling in 2027 van 0,8% wordt verwacht als er niks verandert. Dat is zeven keer zo hoog als de verwachte koopkrachtdaling van het CPB en zal dus mensen raken in hun portemonnee.

[1] Wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Belastingplan 2027) - Memorie van toelichting
[2] Wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Belastingplan 2027) - Memorie van toelichting
[3] aanbiedingsbrief-bijlage-factsheetbundel-belastingplan-2027
Verworpen. Voor: BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Invoegen artikel CCVII, onderdeel Aa
Artikel XXVIII
72 → **76** (Van den Berg en Hoogeveen) over een verlaging van de vierde en vijfde schijf van de elektriciteitsbelasting voor 2027

De Nederlandse industrie moet hier kunnen blijven produceren en investeren. Dit amendement verlaagt daarom in 2027 de vierde elektriciteitsschijf met 0,20 eurocent per kWh en de vijfde schijf tot het Europese minimum: €0,50 per MWh zakelijk en €1 per MWh niet-zakelijk. De verlaging loopt via de bestaande belastingheffing. Ook andere grote afnemers profiteren.
De budgettaire derving bedraagt €128 miljoen. De indiener stelt voor €75 miljoen uit de nog oningevulde elektriciteitskostenenvelop aan de lastenkant in 2029 en €75 miljoen uit die envelop in 2030 naar 2027 te halen. In beide jaren resteert €25 miljoen. De aangekondigde €150 miljoen CISAF-steun en de overige nieuwe envelopmiddelen blijven intact. De financiële staat werkt de aanpassing van de jaarbedragen uit. De fiscale derving wordt eenmaal als invulling van de vervroegde ruimte geboekt.
Een onbenut deel van de vervroegde ruimte gaat in gelijke delen terug naar 2029 en 2030. De afwijkende tarieven gelden uitsluitend in 2027. In 2028 worden de tarieven zodanig aangepast dat deze weer gelijk zijn aan het huidige basispad. De bestaande regels voor vrijstellingen en gemengd gebruik blijven gelden.
Het waterstoftarief wordt niet gewijzigd met dit amendement. Om dit te bewerkstelligen, wordt de koppeling met het tarief voor zakelijk verbruik van elektriciteit boven 10 miljoen kWh in 2027 tijdelijk losgelaten. Daarbij wordt rekening gehouden met de aanpassing van dat tarief met ingang van 1 januari 2027 ingevolge artikel XXXI van het Belastingplan 2023.
Verworpen. Voor: SGP, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Artikel XXVII, onderdeel B
Artikel LX
30 (Teunissen) over een stapsgewijze verhoging van de CO2-heffing voor industriële installaties

Het kabinet heeft de jaarlijkse verhoging van de CO2-heffing voor de industrie afgeschaft, behalve voor de afvalverbrandingsinstallaties (AVI's). Het kabinet gaat de klimaatdoelen nu niet halen en de CO2-heffing is een effectief instrument om de uitstoot terug te dringen.

Met dit amendement wordt de verhoging van de CO2-heffing voor industriële installaties opnieuw ingevoerd met een stapsgewijze verhoging, net als bij de AVI's. Het principe dat de vervuiler betaalt, is leidend. Het kabinet heeft het steeds over een 'gelijk speelveld' tussen landen, maar binnen Nederland geldt een enorm ongelijk speelveld tussen fossiele bedrijven en de bedrijven van de toekomst.

De opbrengsten van de CO2-heffing gaan naar de verduurzaming van het MKB, allereerst door de aanvullende opbrengsten tot en met 2030 naar het perceel VI-MKB (Verduurzaming Industrie) terug te laten vloeien.

Zo worden bedrijven geholpen bij verduurzaming. Na 2030 kan gedacht worden aan een gelijksoortige fondsconstructie.

	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030
Tarief nu	74,17	87,90	78,67	78,67	78,67	78,67	78,67
Tarief lineair	74,17	87,90	103,66	116,50	129,34	142,18	155,02
Tarief als AVI	74,17	87,90	78,67	129,15	151,94	175,48	199,58

	2031	2032	2033	2034	2035
Tarief nu	78,67	78,67	78,67	78,67	78,67
Tarief lineair	167,86	180,70	193,54	206,38	219,22
Tarief als AVI	224,19	249,34	275,02	301,24	328,01

Verworpen. Voor: PRO, SP, Volt en PvdD.

Artikel XXVII, onderdeel B
Artikel LX
31 (Teunissen) over een lineaire verhoging van de CO2-heffing voor industriële installaties

Het kabinet heeft de verhoging van de CO2-heffing voor de industrie afgeschaft, behalve voor de afvalverbrandingsinstallaties (AVI's). Het kabinet gaat de klimaatdoelen nu niet halen en de CO2-heffing is een effectief instrument om de uitstoot terug te dringen.

Met dit amendement wordt een verhoging van de CO2-heffing voor industriële installaties opnieuw ingevoerd met een lineaire verhoging van € 12,84 per jaar. Het principe dat de vervuiler betaalt, is leidend. Het kabinet heeft het steeds over een 'gelijk speelveld' tussen landen, maar binnen Nederland geldt een enorm ongelijk speelveld tussen fossiele bedrijven en de bedrijven van de toekomst.
De opbrengsten van de CO2-heffing gaan naar de verduurzaming van het MKB, allereerst door de aanvullende opbrengsten tot en met 2030 naar het perceel VI-MKB (Verduurzaming Industrie) terug te laten vloeien. Zo worden bedrijven geholpen bij verduurzaming. Na 2030 kan gedacht worden aan een gelijksoortige fondsconstructie.

	2024	**2025**	**2026**	**2027**	**2028**	**2029**	**2030**
Tarief nu	74,17	87,90	78,67	78,67	78,67	78,67	78,67
Tarief lineair	74,17	87,90	78,67 AVI: 103,66	116,50	129,34	142,18	155,02
Tarief als AVI	74,17	87,90	78,67 AVI: 103,66	129,15	151,94	175,48	199,58

	2031	**2032**	**2033**	**2034**	**2035**
Tarief nu	78,67	78,67	78,67	78,67	78,67
Tarief lineair	167,86	180,70	193,54	206,38	219,22
Tarief als AVI	224,19	249,34	275,02	301,24	328,01

Verworpen. Voor: PRO, SP, Volt en PvdD.

Vervallen artikel XXVII, onderdeel C
Vervallen artikel LIX
Vervallen artikel LXIII, eerste lid, onderdeel f
32 → **45** (Teunissen) over het terugdraaien van de verlaging van de vliegtaks voor verre vluchten

Het kabinet stelt voor de vliegtaks voor verre vluchten te verlagen van € 74,81 naar € 59,43 per passagier. Terwijl dit de meest vervuilende vluchten zijn. Er wordt gekeken naar het tarief van Duitsland, terwijl het tarief van het Verenigd Koninkrijk veel hoger ligt met € 109,46.
Dit amendement stelt voor de verlaging op grond van artikel XXVII, onderdeel C, terug te draaien en het tarief van € 74,81 te behouden, zodat de vervuiler betaalt. In genoemd bedrag is de indexatie van de vliegbelasting per 1 januari 2027 reeds verwerkt. De opbrengsten van € 61 miljoen per jaar gaan naar het verlagen van de kosten voor het OV, waaronder de prijsstijging van de NS-kaartjes in 2027.
Verworpen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, Volt, PvdD en ChristenUnie.

Artikel XXVII, onderdeel C
14 (Grinwis) over het ter dekking deels terugdraaien van de verlaging van de vliegbelasting

Dit amendement regelt de dekking voor het in 2027 niet hoeven te verhogen van de verkeersboetes met 2,7%, zoals het kabinet voornemens is te doen, maar dat deze worden bevroren op het al zeer hoge niveau van 2026. De Tweede Kamer heeft meermaals in meerderheid verzocht om de verkeersboetes te matigen, omdat deze de afgelopen jaren steeds meer het karakter hebben gekregen van een inkomstenbron voor de Rijksoverheid in plaats van een proportionele sanctie op een verkeersovertreding. Indiener wijst in dit verband op de afgelopen jaar aangenomen moties van Van Nispen (Kamerstuk 29 279, nr. 990) die het kabinet opriep de verkeersboetes de komende jaren niet met de inflatie mee te laten stijgen tot de disbalans is hersteld, van El Abassi (Kamerstuk 29 398, nr. 1213) om verkeersboetes primair in te zetten als instrument voor verkeersveiligheid en niet als begrotingsmiddel en op de meest recente motie El Abassi (Kamerstuk 29 279, nr. 1074), waarin het kabinet werd opgeroepen de verkeersboetes komend jaar niet met 2,7% te verhogen. Dit amendement geeft uitvoering aan deze laatste motie.

Vandaar dat in artikel 33 van de begrotingsstaat van het Ministerie van Justitie en Veiligheid bij amendement het ontvangstenbedrag wordt verlaagd met € 28 miljoen. Deze verlaging is structureel bedoeld en wordt derhalve structureel gedekt. Door het hoge tarief van de vliegbelasting voor langeafstandsvluchten minder te verlagen dan het kabinet voorstelt ontstaat budgettaire ruimte om de voorgenomen stijging van verkeersboetes voor 2027 te bevriezen op het niveau van 2026. De verlaging van het hoge tarief in de vliegbelasting betreft daarmee budgettair niet langer € 61 miljoen, maar € 28 miljoen minder, ofwel € 33 miljoen.

Met dit amendement wordt voorgesteld de op grond van artikel XXVII, onderdeel C, voorgestelde verlaging van het hoge tarief van de vliegbelasting (voor langeafstandsvluchten) dat op grond van artikel I, onderdeel B, van de Wet differentiatie vliegbelasting per 1 januari 2027 van toepassing wordt, deels terug te draaien.[1] De rationale voor een minder verlaagde vliegbelasting op lange vluchten is dat de maatschappelijke kosten hiervan veel hoger zijn dan de in rekening gebrachte belasting, terwijl anderzijds de boetebedragen op verkeersovertredingen veel te hoog zijn. Voorgesteld wordt het in het wetsvoorstel opgenomen tarief te verhogen met € 7,71 (prijspeil 2027). In genoemd bedrag is de indexatie van de vliegbelasting per 1 januari 2027 reeds verwerkt. Aanvaarding van onderhavig amendement leidt voor de vliegbelasting tot de volgende tarieven per passagier met ingang van 1 januari 2027 (prijspeil 2027):

- Laag tarief: € 31,04
- Midden tarief: € 49,87
- Hoog tarief: € 67,14

Het deels terugdraaien van de verlaging van het hoge tarief in de vliegbelasting resulteert in een structurele opbrengst van € 28 mln. vanaf 2027 in prijspeil 2026.

Tabel 1: Budgettaire impact amendement (In mln. €).

	2027	Struc.
Deels terugdraaien verlaging hoge tarief vliegbelasting	28	28

[1] Met hoog tarief wordt ook gedoeld op het tarief dat van toepassing is indien geen eindbestemming van de passagier kan worden vastgesteld.

Verworpen. Voor: SP, 50PLUS, Volt, PvdD en ChristenUnie.

Artikel XXVIII

77 (Van den Berg en Hoogeveen) over een vrijstelling van de afvalstoffenheffing voor geïmporteerd afval per 1 januari 2028

Met dit amendement wordt de vrijstelling van afvalstoffenbelasting voor geïmporteerd afval per 1 januari 2028 hersteld. De indieners wil daarmee de concurrentiepositie van Nederlandse afvalverwerkers versterken en bestaande verwerkingscapaciteit beter benutten.
Nederland heeft belang bij betaalbare en betrouwbare afvalverwerking. Afvalenergiecentrales verwerken afval en leveren daarbij elektriciteit en warmte. Wanneer de aanvoer terugloopt, moeten de vaste kosten bij gelijkblijvende capaciteit over minder afval worden verdeeld. Dat kan ook de verwerking van Nederlands afval duurder maken. De indieners willen voorkomen dat een stapeling van belastingen de bedrijfsvoering van deze installaties onder druk zet en de kosten uiteindelijk bij Nederlandse huishoudens en bedrijven terechtkomen.
Bij de beoordeling van het milieueffect moet bovendien worden gekeken naar de gehele afvalketen. Minder afvalverwerking in Nederland betekent op zichzelf niet dat er minder afval ontstaat. Wat er vervolgens met dat afval gebeurt, bepaalt mede of een maatregel daadwerkelijk milieuwinst oplevert. Daarbij moeten ook de verwerking in het buitenland en de benutting van elektriciteit en warmte worden betrokken. Alleen een daling van de Nederlandse uitstoot biedt daarvoor onvoldoende inzicht.
De indieners kiezen daarom voor het herstellen van de fiscale behandeling die vóór 2020 gold. Daarmee wordt de belastingdruk op geïmporteerd afval verlaagd. Het doel is om economisch bruikbare verwerkingscapaciteit te behouden en de kostendruk op de sector te beperken. Dit amendement verandert niets aan de CO_2-heffing voor afvalverbrandingsinstallaties.
De buitenlandse herkomst van het afval moet uit de administratie blijken. Afval dat in Nederland is ontstaan of met Nederlands afval is vermengd, komt niet voor de vrijstelling in aanmerking. Zo wordt aangesloten bij een afgebakende en controleerbare uitzondering binnen de afvalstoffenbelasting.

Onderdeelsgewijze toelichting
Met dit amendement wordt voorgesteld om de uitzondering voor het heffen van afvalstoffenbelasting voor de afgifte aan een inrichting ter verwijdering van afvalstoffen waarvan uit boeken en bescheiden blijkt dat deze uit het buitenland naar Nederland zijn overgebracht in de zin van de Europese Verordening Overbrenging Afvalstoffen (EVOA) met ingang van 1 januari 2028 te herintroduceren. Daarnaast wordt voorgesteld dat deze uitzondering niet van toepassing is op afvalstoffen die in Nederland zijn ontstaan of zijn vermengd met afvalstoffen die in Nederland zijn ontstaan. Met dit amendement wordt de behandeling van geïmporteerd afval in de afvalstoffenbelasting teruggedraaid naar de situatie die gold vóór 2020.

Budgettaire gevolgen
Deze maatregel resulteert in een opbrengst van € 30 mln. t/m 2030 en een structurele derving van € 2 mln.

	2027	2028	2029	2030	struc
Afvalstoffenbelasting	-1	-4	-7	-11	-16
CO2-heffing	4	9	16	24	14
Totaal	3	5	9	13	-2

Verworpen. Voor: VVD, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

Artikel L, onderdelen a, b en c
Vervallen artikel LI
Vervallen artikel LIII
38 (Markuszower) over de tabelcorrectiefactor volledig toepassen voor 2027

Nederland en de Nederlanders gaan momenteel gebukt onder hoge prijzen en belastingen. Hierdoor heeft een deel van de Nederlanders moeite om financieel rond te komen. Tegelijkertijd wil het kabinet dat burgers en bedrijven een vrijheidsbijdrage leveren. Deze werkt lasten verhogend voor burgers en bedrijven: door de vrijheidsbijdrage betalen burgers sneller een hoger tarief voor de inkomstenbelasting en dragen bedrijven verplicht meer af aan sociale premies. Hierdoor komen burgers en bedrijven nog verder in de financiële problemen. Om verdere financiële malaise te voorkomen wordt dit amendement ingediend, zodat een lastenverlichting voor burgers en bedrijven wordt gerealiseerd.

Dit amendement beoogt de vrijheidsbijdrage voor zowel burgers als bedrijven in 2027 met € 1,5 miljard te verminderen zodat hiermee een totale lastenverlichting ad € 3 miljard wordt gerealiseerd. Indiener roept het kabinet op om de verhoging van de Aof-premie, langs welke weg de vrijheidsbijdrage voor bedrijven is beoogd, niet door te voeren.

Vrijheidsbijdrage: burgers
Normaliter vindt de wettelijke inflatiecorrectie jaarlijks plaats door toepassing van de zogenoemde tabelcorrectiefactor. Het kabinet stelt in het *Wetsvoorstel Belastingplan 2027* voor dat burgers en (in beperkte mate) bedrijven de vrijheidsbijdrage leveren in de vorm van een beperking van de toepassing van de wettelijke inflatiecorrectie. In het wetsvoorstel heeft het kabinet voor het kalenderjaar 2027 de tabelcorrectiefactor voor minder dan 100% toegepast. Dit amendement regelt dat de tabelcorrectiefactor met de volledige 100% wordt toegepast, zodat burgers niet sneller een hoger tarief voor de inkomsten- en loonbelasting betalen.

Vrijheidsbijdrage: bedrijven
Daarnaast stelt het kabinet voor dat de vrijheidsbijdrage voor bedrijven voor het grootste deel wordt ingevuld als taakstellende verhoging van de premie van het arbeidsongeschiktheidsfonds. Dit leidt ertoe dat de vrijheidsbijdrage door bedrijven wordt gefinancierd doordat zij hogere sociale premies moeten afdragen. De hoogte van de arbeidsongeschiktheidsfondspremie wordt jaarlijks echter niet opgenomen in het belastingplan, maar deze wordt vastgesteld in Artikel VI in de *Regeling tot vaststelling premiepercentages werknemers- en volksverzekeringen, maximumpremieloon [...] en opslag kinderopvangtoeslag 2025*. Dit amendement regelt dat de taakstellende verhoging van de premie van het arbeidsongeschiktheidsfonds niet wordt doorgevoerd, zodat bedrijven niet ten behoeve van de vrijheidsbijdrage worden verplicht een hogere premie te betalen voor het arbeidsongeschiktheidsfonds.

De dekking voor dit amendement wordt gevonden in het amendement 37 020 X nr. 46 van het lid Ten Hove, dat de afdracht aan Oekraïne in 2027 met €3 miljard vermindert. Dit leidt ertoe dat per saldo de Nederlandse netto-uitgaven aan Oekraïne in 2027 ruim €3,75 miljard bedragen.
Verworpen. Voor: BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, de PVV en FVD.

Artikel XXII, onderdeel A
Invoegen artikel XXIIA
13 → 18 (Keijzer) over het lagere btw-tarief voor de sierteelt vanaf 2029 afschaffen

Het kabinet is van plan om met ingang van 1 januari 2028 het verlaagde btw-tarief van 9% op sierteeltproducten, zoals bloemen, planten, bloembollen en boomkwekerijproducten, af te schaffen. Vanaf die datum geldt dan het algemene btw-tarief van 21% voor deze producten. Het btw-tarief van 21% levert het kabinet vanaf 2028 305 miljoen op per jaar.

Wanneer in Nederland het btw-tarief wordt verhoogd, bedraagt volgens de toelichting bij het belastingplan de verwachte omzetdaling bij de groothandel ongeveer € 163 tot €200 miljoen (-1,6%) en €65 tot € 80 miljoen (-1,2%) bij producerende bedrijven. Er wordt daarnaast verwacht dat in dit scenario op de korte termijn 1.815 tot 2.235 voltijdsbanen verloren gaan in de Nederlandse sierteeltketen (-2,8 tot -3,4%), waarvan 1.245 tot 1.535 in de detailhandel, 240 tot 295 bij producerende bedrijven en 330 tot 405 in de groothandel. Er wordt inclusief indirecte effecten een totale omzetdaling (directe + indirecte impact) van € 674 tot € 830 miljoen en een daling van de werkgelegenheid met 2.280 tot 2.820 fte verwacht[1].

Tegelijkertijd is volgens de toelichting bij het belastingplan de verwachting dat veel specialistische bloemenwinkels na de btw-verhoging hun bedrijf moeten beëindigen. Voor consumenten stijgen de prijzen van sierteeltproducten bij volledige doorberekening met circa 11% en dit zal met name consumenten in de laagste inkomensgroepen raken.

De laatste ontwikkelingen laten zien dat burgemeesters van negen 'groene' gemeenten een brief naar de Tweede Kamer hebben gestuurd[2], waarin wordt gevraagd om niet akkoord te gaan met de voorgestelde btw-verhoging op sierteeltproducten. De indiener is het met deze burgemeesters eens. Zij acht het effect van deze maatregel te groot voor kleine ondernemers die vaak een grote bijdrage leveren aan de gemeenschapszin in een dorp of stad. De indiener stelt dan ook voor om voor 2028 van deze maatregel af te zien.

De dekking voor dit amendement wordt gevonden in de middelen voor Onderzoek en Wetenschap. De indiener stelt voor om bij de begroting van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap in totaal € 305 miljoen euro in 2027 en 2028 vrij te maken, 99,056 miljoen in 2027 en 205,944 miljoen in 2028. Waarbij de indiener vooral ruimte ziet in de zogenaamde sociale wetenschappen. Hoewel het volgens de indiener zeer de vraag is, gezien de economische effecten, of het door het kabinet voorgenomen btw-tarief van 21% 305 miljoen op zou leveren.

Het overgebleven bedrag voor onderzoek en wetenschap blijft in 2027 116,617 miljoen en in 2028 112,617 miljoen. De indiener is van mening dat dit bedrag voldoende is in vergelijking met de economische schade in de Nederlandse sierteeltketen die de verhoging van het btw-tarief op sierteeltproducten zou veroorzaken. Met deze verlenging van het huidige lagere btw-tarief wordt de koopkracht rondom sierteelt voor 2028 behouden en houden ondernemers in dat jaar de ruimte die zij verdienen.

[1] Wetsvoorstel belastingplan blz. 70.
[2] https://wos.nl/nieuws/artikel/burgemeesters-tegen-btw-stijging-op-sierteeltproducten
Ingetrokken.

Moties

53 (Vlottes en Wilders) over het vertrouwen in het kabinet opzeggen
Verworpen. Voor: Lid Keijzer, Groep Markuszower PVV en FVD.

54 (Van Eijk) over een regeling waarmee dga's hun bestaande pensioen in eigen beheer alsnog fiscaal neutraal kunnen omzetten
Aangenomen. Voor: 50PLUS, D66, CDA, VVD, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en FVD.

55 (Van Eijk) over onderzoek naar het bepalen van het innovatieboxvoordeel aan de hand van het aantal Wbso-uren ten opzichte van het totale aantal werknemers
Aangenomen. Voor: 50PLUS, D66, CDA, VVD, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en FVD.

56 (Van Eijk) over een toets op durfkapitaalinvestering als afzonderlijke route voor een RVO-verklaring voor start- en scale-ups
Aangenomen. Voor: 50PLUS, D66, Volt, CDA, VVD, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en FVD.

57 (Hoogeveen c.s.) over het wetsvoorstel voor de volledige vermogenswinstbelasting uiterlijk met Prinsjesdag 2027 bij de Kamer indienen en die wet uiterlijk per 1 januari 2030 invoeren
Aangenomen. Voor: 50PLUS, D66, CDA, VVD, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en PVV.

58 (Inge van Dijk en Grinwis) over zoeken naar praktische oplossingen voor belemmeringen die de voorwaarden voor de BOR en de DSR kunnen opwerpen voor vruchtwisseling
Aangenomen. Voor: 50PLUS, D66, CDA, VVD, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en FVD.

59 (Schenk) over het ontslag van het kabinet aanbieden indien het Belastingplan 2027 niet door beide Kamers wordt aanvaard
Verworpen. Voor: Groep Markuszower, PVV en FVD.

60 (Ergin) over de belastingen op brandstof substantieel verlagen
Aangehouden.

61 (Ergin) over voorstellen doen voor het matigen van de torenhoge brandstofprijzen in relatie tot onze buurlanden
Verworpen. Voor: SP, 50PLUS, DENK, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

62 (Ergin) over de belastingen op boodschappen substantieel verlagen
Aangehouden.

63 (Ergin) over voorstellen doen voor het matigen van de torenhoge prijzen van bepaalde levensmiddelen in relatie tot onze buurlanden
Aangenomen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, DENK, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

64 (Teunissen en Jimmy Dijk) over de mogelijkheden inventarisen om overwinsten van olie- en gasbedrijven te belasten of af te romen
Verworpen. Voor: PRO, SP, Volt, PvdD, DENK en PVV.

65 (Teunissen) over onderzoek naar een reparatiefonds voor apparaten als telefoons en laptops
Aangenomen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, DENK, SGP en ChristenUnie.

66 (Grinwis en Stoffer) over na stemming over het Belastingplan de resterende mogelijkheden en onmogelijkheden voor aanpassing van parameters bij de Belastingdienst uiteenzetten
Aangenomen. Voor: PRO, 50PLUS, Volt, PvdD, DENK, SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

67 (Vermeer c.s.) over de btw-verhoging op sierteelt definitief schrappen
Verworpen. Voor: SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

68 (Van Brenk c.s.) over bepaalde toetsstenen meenemen bij fundamentele herzieningen van het belasting- en toeslagenstelsel
Aangenomen. Voor: PRO, 50PLUS, D66, Volt, CDA, VVD, SGP, ChristenUnie, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower en PVV.

69 (Markuszower) over de vrijheidsbijdrage ook voor bedrijven afschaffen
Verworpen. Voor: Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

70 (Markuszower) over het opzeggen van het vertrouwen in het kabinet en een nieuwe verkenner aanwijzen het opzeggen van het vertrouwen in het kabinet
Verworpen. Voor: Groep Markuszower, PVV en FVD.

71 (Keijzer en Vermeer) over in 2028 volledig afzien van de maatregel om het verlaagde btw-tarief van 9% op sierteeltproducten te verhogen
Verworpen. Voor: SGP, ChristenUnie, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

81 (Jimmy Dijk) over de verruiming van de hypotheekrenteaftrek ongedaan maken
Verworpen. Voor: PRO, SP, Volt, d PvdD, DENK en ChristenUnie.

82 (Jimmy Dijk) over de studierente maximeren op 2,5 procent
Verworpen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, Volt, PvdD, DENK, ChristenUnie, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.

83 (Jimmy Dijk) over het opnemen van een jaarlijkse tandartscontrole voor iedereen in het basispakket
Verworpen. Voor: PRO, SP, 50PLUS, Volt, PvdD, DENK, ChristenUnie, Groep Markuszower, PVV en FVD.

84 (Struijs en Bikker) over indien de amendementen onder 37 022 nr. 78 en nr. 80 beide worden aangenomen, alleen de modernisering van de waarderingsregels en de actualisering van de rekenrente inzake papieren schenkingen uitvoeren conform amendement nr. 78
Aangenomen. Voor: PRO, 50PLUS, D66, Volt, PvdD, CDA, DENK, ChristenUnie, PVV en FVD.

85 (Keijzer en Stoffer) over in de aangekondigde plannen Slagvaardige Overheid ook een plan opnemen over halvering van de hoeveelheid taken en fte's verbonden aan adviesorganen en adviescommissies rijksbreed
Verworpen. Voor: VVD, SGP, JA21, BBB, Lid Keijzer, Groep Markuszower, PVV en FVD.